nacreontis Carmina ·
1829

A. W. Haynes

H. W. Haynes

ANACREONTIS CARMINA.

ACCEDUNT
SELECTA QUAEDAM
E LYRICORUM RELIQUIIS.

E RECENSIONE ET CUM NOTIS
RICH. FR. PHIL. BRUNCKII.

NOVA
EDITIO STEREOTYPA
EMENDATISSIMA.

LIPSIAE
SUMTIBUS ET TYPIS CAROLI TAUCHNITII.
1829.

Ladenpreis 3 Groschen.

PRAEFATIO

RICH. FR. PHIL. BRVNCKII

Iterata hac editione, quam rogatu Bibliopolae, prioris exemplaribus omnibus distractis, adornavimus, prodit Anacreon venustiore forma, et emendatior, ad Vaticanas membranas, quas bona religione sequi placuit, exactus. Publico literarum bono Ioseph Spaletti ante hos tres annos aeri insculptas Romae vulgavit XVI. praestantissimi codicis paginas, quibus Teii senis reliquiae continentur. Accuratissimum exemplar ante oculos habuimus, a quo discedere nefas duximus, ubicumque nulla oboriretur corruptelae suspicio: verum ubi vel errore vel imperitia lapsum librarium deprehendimus, quin ei fidem derogaremus nulla nos superstitio tenuit. Vale, amice lector, et hac nostra opella lubens fruere.

PRAEFATIO

GOD. HENR. SCHAEFERI.

Quam Brunckii praefationem praemisimus, eam vir clarissimus praefixit duabus Anacreonticorum editionibus, quae textu multoque magis animadversionibus inter se discrepantes Argentorati eodem anno adeoque eodem die *) prodierunt. Alterius titulus haec verba addita habet, Editio secunda emendatior: alterius haec, Editio nova locupletior. Posterior, curas illa Brunckii novissimas tenens, nostris in oris rarissima perpaucisque visa est; ambae autem in tabernis librariis, etiam Galliae, iamdudum frustra quaeruntur.

Itaque Tauchnitzio, cum syllogen suam carminum Graecorum Anacreonticis augere vellet, auctor fui, ut posteriorem illam Critici Argentoratensis editionem integram repeteret. Factum id est summa fide, nihilque mihi, specimina typothetica legenti, nisi

*) *In utriusque calce leguntur haec: Argentorati typis Philippi Iacobi Dannbach. Calendis Aprilibus anni MDCCLXXXVI.*

passim in accentus, interpunctionem similesque minutias, licere arbitratus sum.*)

Prodit nova haec Anacreonticorum editio comitibus Euripide et Xenophonte. In his paullo plus, quoad in tanta festinatione licuit, efficere studui. Haud paucis enim locis textus refictus est, maxime ad librorum scriptorum fidem, passim etiam ad coniecturas vel aliorum, vel meas, quae quidem satis verisimiles viderentur. Mearum coniecturarum, quibus in textu locum dedi, en aliquot exempla.

Euripid. Electr. v. 256. vulgo legitur:

ἄγγευμ᾽ ἔχων τί θεῖον, ἤ σ᾽ ἀναξιῶν;

Hinc verbum ἀναξιοῦν, ceteris Lexicographis omissum, Schneiderus ascivit. Sed ego hoc verbum graecum esse nego. Itaque dedi:

ἄγγευμ᾽ ἔχων τι θεῖον, ἤ σ᾽ ἀπαξιῶν;

Sic confusa in Diogene Laërtio VII. 105. ἀναξίαν et ἀπαξίαν. V. Addenda ad Gregor. Corinth. p. 922.

Ibid. v. 306. editiones habent:

πρῶτον μὲν, οἵοις ἐν πέπλοις αὐλίζομαι.

Scripsi:

πρῶτον μὲν, οἵοις ἐν πέπλοις στολίζομαι.

Sic Carm. Anacreont. XXVIII. v. 29. sq.:

στόλισον τὸ λοιπὸν αὐτὴν
ὑποπορφύροισι πέπλοις.

Ipse Euripides voce στολμὸς de πέπλοις aliquoties usus est.

---

*) *Pag. 67. in Aristotelis Paeane versus paenultimus fortasse sic scribendus: Διὸς Ξενίου σέβας ἄζουσαι: ut hic etiam, quod toties factum, α et αυ, ζ et ξ confusae videantur. Quod si recte conieci, alterum h. l. exemplum habemus activi ἄζω. Σέβας ἄζειν autem dicitur, ut σέβας ἐπαιδεῖσθαι ε. καταιδεῖσθαι. V. Porson. ad Euripid. Med. v. 750.*

Ion. v. 297.:

τιμᾷ, τιμᾷ, ὡς μή ποτ' ὤφελόν σ' εἰσιδεῖν.

Forte corruptum hunc versum (v. Porson. supplem. praefat. ad Hecub. p. XXIV. Lips.) sic mihi videor ad saniorem rationem revocasse:

ἄτιμα τιμᾷ. μήποτ' ὤφελόν σφ' ἰδεῖν.

Conf. v. 299.

Iphig. Aul. v. 448. sqq.:

καὶ γὰρ δακρῦσαι ῥᾳδίως αὐτοῖς ἔχει,
ἄνολβά τ' εἰπεῖν· τῷ δὲ γενναίῳ φύσιν
ἅπαντα ταῦτα.

Primam vocem postremi versus, quam nemo facile dubitet vitium contraxisse, viri docti variis coniecturis emendare conati sunt. Mihi visa est mutanda esse in ἄναντα, *difficilia*. Opponitur ῥᾳδίως ἔχει. Suidas: Ἄναντα. — δυσχερῆ. Ceterum litteras ν et π saepissime confusas esse a scribis, docetur pluribus locis in nova editione Gregorii Corinthii. Vid. v. 716. 726. 730. 747. et 922.

Ibid. v. 907.:

ἐπὶ τίνος σπουδαστέον μοι μᾶλλον, ἢ τέκνου πέρι;

Sic vulgo editum est. Sed exitus huius versus satis docet, etiam initio scribendum fuisse περὶ τίνος. Adde quod frequentissima est confusio praepositionum ἐπὶ et περὶ, cuius causam indicavit praestantissimus Bastius, his litteris ante paucos dies immaturo lugubrique fato ereptus *), in Commentat. Palaeograph. p. 783. ubi in Mythographi loco vere me correxisse ὡς καινοτομοῦσαν περὶ τὰ θεῖα, nemo dubitabit, qui contulerit hunc Platonis Euthyphr. c. 2 p. 12. ed. Fisch. ὡς οὖν καινοτομοῦντός σου περὶ τὰ θεῖα.

---

*) *Multis ille bonis flebilis occidit;*
Nulli flebilior quam mihi.

Similiter Xenophon Hellen. VI, 2, 16. καὶ περὶ τοὺς μισθοφόρους ἐκαινούργει. In Scholiis Tzetzarum ad Lycophron. v. 683. pro vulg. παρὰ Τειρεσίου e Codicibus Vitebergensibus Müllero nostro dare placuit περὶ Τειρεσίου. Sane hoc propius verum est: nam Scholiasta scripsit ἐπὶ Τειρεσίου, *iudice Tiresia*. Sic Plutarchus Mor. T. I. p. 711. Wytt. Πρεσβύτιδος δὲ πενιχρᾶς ἀξιούσης ἐπ᾿ αὐτοῦ κριθῆναι, κ. τ. λ.

Rhes. v. 115.

νικώμενος μέν, τήνδε μὴ μόλῃς πόλιν,

Recte vertunt: *non poteris redire*. Sed hic sensus ut existeret, debebant scribere, ut ego scripsi:

νικώμενος μέν, τήνδε μὴ οὐ μόλῃς πόλιν.

Obiter moneo, in antecedentibus v. 110. φεύγειν non esse cum Musgravio solicitandum. Verte: *adeo inflatus es, ut opineris Graecos fugere*. Praegnans enim hic vis est verbi ἐξαίρεσθαι: quapropter infinitivus φεύγειν recte sequitur. Xenophon Hellen. IV, 5, 12. κατεφρόνουν δὲ διὰ τὰς ἔμπροσθεν τύχας, μηδένα ἂν ἐπιχειρῆσαι σφίσιν. ubi cum nonnullis visum esset post τύχας inseri oportere participium οἰόμενοι, unde penderet infinitivus ἐπιχειρῆσαι, vere monuit Criticus eximius in Addend. edit. Schneider. p. 121., κατεφρόνουν h. l. esse καταφρονητικῶς ᾤοντο. Ibid. V, 4, 45. μάλα πρόσθεν μέγα φρονοῦντες μὴ ὑπείξειν τοῖς Θηβαίοις. quod Leunclavius bene vertit: *quamquam — prius elatis animis se minime Thebanis cessuros existimassent*.

Troad. v. 554.:

ἔδωκεν παρ᾿ ὕπνῳ.

De vitio vocis ὕπνῳ viri docti consentiunt: dissentiunt de medela. Ego edidi:

ἔδωκεν παρ᾿ οἴνῳ,

memor confusionis horum nominum, cuius exempla dedi in not. ad Plinii Epistol. p. 145. b. et in praefat. p. XIV. His nunc addo var. lect. Euripid. Cyclop.

v. 589. et Reitz. ad Aristotel. Polit. p. 74. (coll. V. D. *in der Neuen Philol. Biblioth.* III. p. 185. et Schneider. ad Aristotel. Polit. p. 456.). Ceterum eandem loci Troadum emendandi rationem video placuisse Erfurdtio ad Sophocl. Oed. R. v. 773. p. 110. ed. minor. —

Transgredior ad *Xenophontem*. E cuius scriptis, quae quidem a pluribus leguntur, cum inprimis Hellenica uberem, in qua coniectandi facultatem exerceas, materiem teneant, age, ex his aliquot loca excitemus, quibus medicinam e Critica coniecturali petiimus.

I, 3, 17. καὶ ναῦς ξυλλέξων, αἳ ἦσαν ἐν τῷ Ἑλλησπόντῳ ἄλλαι, καταλελειμμέναι κ. τ. λ. Ad v. ἄλλαι facile offendas: et offendit Wyttenbachius, coniiciens πάλαι. Ego dedi: αἳ ἦσαν ἐν τῷ Ἑλλησπόντῳ ἄλλαι ἄλλῃ καταλελειμμέναι κ. τ. λ. Phrasi ἄλλος ἄλλῃ vix aliam in Xenophonte legas frequentius.

IV, 3, 19. καὶ συμβαλόντες τὰς ἀσπίδας, ἐωθοῦντο, ἐμάχοντο, ἀπέκτεινον, ἀπέθνησκον. Ante ἐωθοῦντο inserui ἐώθουν. Cyropaed. VII, 1, 38. loco simillimo: καὶ προσπεσόντες ἐμάχοντο, ἐώθουν, ἐωθοῦντο, ἔπαιον, ἐπαίοντο. ubi, quod inprimis notandum, duo Codices ἐώθουν omittunt.

V, 2, 5. δείσαντες, μὴ — δορυάλωτοι γένοιντο, ὡμολόγουν περιαιρήσειν. οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι οὐκ ἔφασαν πείσεσθαι, εἰ μὴ καὶ διοικοῖντο κατὰ κώμας. Interpretes πείσεσθαι retulerunt ad Mantinenses. Quod si probas, excidisse in illo membro σφᾶς s. αὐτοὺς statuas oportet. Sed nihil excidit; scribendum enim, ut edidi: οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι οὐκ ἔφασαν σπείσεσθαι. Compara simillimum locum Anab. VII, 4, 22. 23. καὶ πάντα ὡμολόγουν ποιήσειν — ὁ δὲ Σεύθης — οὐκ ἂν ἔφη σπείσασθαι, εἰ Ξενοφῶν βούλοιτο κ. τ. λ. et confer Bastii Commentationem Palaeographicam, p. 733. Ceterum quod verbum ex hoc loco expuli, intuli in alium VII, 3, 6., ubi priorum scripturam edi-

tionum τί εἴσεται ἡ πόλις mutavi in τί δὲ πείσεται ἡ πόλις.

VI, 1, 4. (p. 237.) vulgo sic ediderunt: Τούς γε μὴν ναύτας τρέφειν πότερον ἡμᾶς ἱκανωτέρους εἰκός ἐστι —. Vellem editores syntaxin horum nobis expedivissent. Mihi quidem adeo impedita aut potius manca visa est, ut locum vitio laborare nullus dubitarem. Itaque ultimum verbum leni correctione mutavi in εἶναι. Lenem hanc correctionem a me dici, nemo mirabitur, qui meminerit creberrimae confusionis vocum ἐστὶν et εἶναι. V. Mitscherlich. ad Hymn. in Cerer. v. 87. et Reiz. ad Viger. p. 738. E contrario in Luciano T. II. p. 196. corrig. πότερον ἄμεινόν ἐστιν —.

VII, 4, 16. οἱ δὲ ἱππεῖς καὶ οἱ τριακόσιοι οὐκ ἠμέλησαν, ἀλλ᾽ εὐθὺς ἐχώρουν ἄνω. Scripsi ἤμελλησαν. Idem vitium mox §. 26. recurrens eadem ratione sanavi. Haec corruptela, vix credas, quot locorum sensum depravaverit. Compara Cyropaed. I, 3, 15.

VII, 4, 22. ἐβοήθει — εἰς δύο ἔχων, ὥσπερ ἐτύγχανεν ἄγων. Inverso ordine participiorum, edidi: ἐβοήθει — εἰς δύο ἄγων, ὥσπερ ἐτύγχανεν ἔχων. —

Haec δείγματος χάριν sufficiant. Valete, Lectores, Tauchnitzioque nostro, Aeschyli Fabulas ad exemplar Glasguense, cuius editor vulgo, nescio quam vere, magnus ille Porsonus fertur, vestris studiis cum maxime paranti, favere pergite.

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ

ΩιΔΑΙ.

α'. Εἰς λύραν.

Θέλω λέγειν Ἀτρείδας,
θέλω δὲ Κάδμον ᾄδειν·
ἁ βάρβιτος δὲ χορδαῖς
Ἔρωτα μοῦνον ἠχεῖ·
ἤμειψα νεῦρα πρώην,
καὶ τὴν λύρην ἅπασαν,
κἀγὼ μὲν ᾖδον ἄθλους
Ἡρακλέους· λύρη δὲ
Ἔρωτας ἀντεφώνει.
χαίροιτε λοιπὸν ἡμῖν,
ἥρωες· ἡ λύρη γὰρ
μόνους Ἔρωτας ᾄδει.

β'. Εἰς γυναῖκας.

Φύσις κέρατα ταύροις,
ὁπλὰς δ' ἔδωκεν ἵπποις,
ποδωκίην λαγωοῖς,
λέουσι χάσμ' ὀδόντων.

τοῖς ἰχθύσιν τὸ νηκτὸν,
τοῖς ὀρνέοις πέτασθαι,
τοῖς ἀνδράσιν φρόνημα.
γυναιξὶν οὐκ ἔτ᾽ εἶχεν.
τί οὖν δίδωσι; κάλλος,
ἀντ᾽ ἀσπίδων ἁπασῶν,
ἀντ᾽ ἐγχέων ἁπάντων.
νικᾷ δὲ καὶ σίδηρον
καὶ πῦρ καλή τις οὖσα.

γ΄. Εἰς Ἔρωτα. l. 143.

Μεσονυκτίοις ποθ᾽ ὥραις,
στρέφεται ὅτ᾽ Ἄρκτος ἤδη
κατὰ χεῖρα τὴν Βοώτου,
μερόπων δὲ φῦλα πάντα
κέαται κόπῳ δαμέντα,
τότ᾽ Ἔρως ἐπισταθείς μευ
θυρέων ἔκοπτ᾽ ὀχῆας.
τίς, ἔφην, θύρας ἀράσσει;
κατά μευ σχίσεις ὀνείρους.
ὁ δ᾽ Ἔρως, ἄνοιγε, φησί,
βρέφος εἰμί, μὴ φόβησαι,
βρέχομαι δέ, κἀσέληνον
κατὰ νύκτα πεπλάνημαι.
ἐλέησα ταῦτ᾽ ἀκούσας,
ἀνὰ δ᾽ εὐθὺ λύχνον ἅψας
ἀνέῳξα, καὶ βρέφος μὲν
ἐσορῶ φέροντα τόξον

πτέρυγάς τε καὶ φαρέτρην·
παρὰ δ' ἱστίην καθίξας,
παλάμαισι χεῖρας αὐτοῦ
ἀνέθαλπον, ἐκ δὲ χαίτης
ἀπέθλιβον ὑγρὸν ὕδωρ.
ὁ δ', ἐπεὶ κρύος μεθῆκε,
φέρε, φησὶ, πειράσωμεν
τόδε τόξον, ἔς τί μοι νῦν
βλάβεται βραχεῖσα νευρή·
τανύει δέ, καί με τύπτει
μέσον ἧπαρ, ὥσπερ οἶστρος,
ἀνὰ δ' ἅλλεται καχάζων,
ξένε δ', εἶπε, συγχάρηθι,
κέρας ἀβλαβὲς μέν ἐστι,
σὺ δὲ καρδίαν πονήσεις.

δ'. Εἰς ἑαυτόν.

Ἐπὶ μυρσίναις τερείναις,
ἐπὶ λωτίναις τε ποίαις
στορέσας θέλω προπίνειν·
ὁ δ' Ἔρως χιτῶνα δήσας
ὑπὲρ αὐχένος παπύρῳ,
μέθυ μοι διακονείτω.
τροχὸς ἅρματος γὰρ οἷα
βίοτος τρέχει κυλισθείς·
ὀλίγη δὲ κεισόμεσθα
κόνις, ὀστέων λυθέντων.
τί σε δεῖ λίθον μυρίζειν;

τί δὲ γῇ χέειν μάταια;
ἐμὲ μᾶλλον, ὡς ἔτι ζῶ,
μύρισον, ῥόδοις δὲ κρᾶτα
πύκασον, κάλει δ' ἑταίρην.
πρὶν ἐκεῖσε δεῖ μ' ἀπελθεῖν
ὑπὸ νερτέρων χορείας,
σκεδάσαι θέλω μερίμνας.

έ. Εἰς ῥόδον.

Τὸ ῥόδον τὸ τῶν Ἐρώτων
μίξωμεν Διονύσῳ·
τὸ ῥόδον τὸ καλλίφυλλον
κροτάφοισιν ἁρμόσαντες,
πίνωμεν ἁβρὰ γελῶντες.
τὸ ῥόδον φέριστον ἄνθος,
ῥόδον εἴαρος μέλημα·
ῥόδα καὶ θεοῖσι τερπνά,
ῥόδα, τοῖς ὁ παῖς Κυθήρης
στέφεται καλοὺς ἰούλους
Χαρίτεσσι συγχορεύων.
στεφώμεθ' οὖν, λυρίζων
παρὰ σοῖς, Διόνυσε, σηκοῖς,
μετὰ κούρης βαθυκόλπου,
ῥοδίνοισι στεφανίσκοις
πεπυκασμένος, χορεύσω.

ς'. Ἐρωτικὸν, ἢ κῶμος.

Στεφάνους μὲν κροτάφοισι

ῥοδίνους συναρμόσαντες,
μεθύομεν ἁβρὰ γελῶντες·
ὑπὸ βαρβίτῳ δὲ κούρα
κατακίσσοισι βρέμοντας
πλοκάμοις φέρουσα θύρσους
χλιδανόσφυρος χορεύει.
ἁβροχαίτας δ' ἅμα κοῦρος,
στομάτων ἁδὺ πνεόντων,
κατὰ πηκτίδων ἀθύρει,
προχέων λίγειαν ὀμφάν.
ὁ δ' Ἔρως ὁ χρυσοχαίτας
μετὰ τοῦ καλοῦ Λυαίου,
καὶ τῆς καλῆς Κυθήρης,
τὸν ἐπήρατον γεραιοῖς
κῶμον μέτεισι χαίρων.

ζ'. Εἰς Ἔρωτα.

Ὑακινθίνῃ με ῥάβδῳ
χαλεπὸς Ἔρως ῥαπίζων
ἐκέλευε συντροχάζειν,
διὰ δ' ὀξέων μ' ἀναύρων,
ξυλόχων τε καὶ φαράγγων
τροχάοντα τεῖρεν ἱδρώς,
κραδίη δὲ ῥινὸς ἄχρις
ἀνέβαινε, κἂν ἀπέσβην.
ὁ δ' Ἔρως μέτωπα σείων
ἁπαλοῖς πτεροῖσιν, εἶπε·
σὺ γὰρ οὐ δύνῃ φιλῆσαι.

η′. Εἰς τὸν ἑαυτοῦ ὄνειρον.

Διὰ νυκτὸς ἐγκαθεύδων
ἁλιπορφύροις τάπησι
γεγανυμένος Λυαίῳ,
ἐδόκουν ἄκροισι ταρσοῖς
δρόμον ὠκὺν ἐκταννύειν,
μετὰ παρθένων ἀθύρειν.
ἐπεκερτόμουν δὲ παῖδες
ἁπαλώτεροι Λυαίου,
δακεθυμά μοι λέγοντες,
διὰ τὰς καλὰς ἐκείνας.
ἐθέλοντα δὲ φιλῆσαι
φύγον ἐξ ὕπνου με πάντες,
μεμονωμένος δ᾽ ὁ τλήμων
πάλιν ἤθελον καθεύδειν.

θ′. Εἰς περιστεράν.

Ἐρασμίη πέλεια,
πόθεν, πόθεν πέτασαι;
πόθεν μύρων τοσούτων,
ἐπ᾽ ἠέρος θέουσα,
πνέεις τε καὶ ψεκάζεις;
τίς εἶ; τί σοι μέλει δέ;
Ἀνακρέων μ᾽ ἔπεμψε
πρὸς παῖδα, πρὸς Βάθυλλον,
τὸν ἄρτι τῶν ἁπάντων
κρατοῦντα καὶ τύραννον.
πέπρακέ μ᾽ ἡ Κυθήρη,

λαβοῦσα μικρὸν ὕμνον.
ἐγὼ δ' Ἀνακρέοντι
διακονῶ τοσαῦτα.
καὶ νῦν, ὁρᾷς, ἐκείνου
ἐπιστολὰς κομίζω·
καί φησιν εὐθέως με
ἐλευθέρην ποιήσειν·
ἐγὼ δέ, κἢν ἀφῇ με,
δούλη μενῶ παρ' αὐτῷ.
τί γάρ με δεῖ πέτασθαι
ὄρη τε καὶ κατ' ἀγρούς
καὶ δένδρεσιν καθίζειν,
φαγοῦσαν ἄγριόν τι;
τανῦν ἔδω μὲν ἄρτον,
ἀφαρπάσασα χειρῶν
Ἀνακρέοντος αὐτοῦ·
πιεῖν δ' ἐμοὶ δίδωσι
τὸν οἶνον ὃν προπίνει.
πιοῦσα δ' ἂν χορεύω,
καὶ δεσπότην ἐμοῖσι
πτεροῖσι συσκιάζω·
κοιμωμένη δ' ἐπ' αὐτῷ
τῷ βαρβίτῳ καθεύδω.
ἔχεις ἅπαντ'· ἄπελθε.
λαλιστέραν μ' ἔθηκας,
ἄνθρωπε, καὶ κορώνης.

ι'. Εἰς Ἔρωτα κήρινον.

Ἔρωτα κήρινόν τις

νεηνίης ἐπώλει·
ἐγὼ δέ οἱ παραστάς,
πόσου θέλεις, ἔφην, σοὶ
τὸ τυχθὲν ἐκπρίωμαι;
ὁ δ' εἶπε δωριάζων·
λάβ' αὐτὸν ὁππόσου λῇς.
ὅμως ἵν' ἐκμάθῃς νιν,
οὐκ εἰμὶ καροτέχνας·
ἀλλ' οὔ τι λῶ συνοικῆν
Ἔρωτι παντορέκτᾳ.
δὸς οὖν, δὸς αὐτὸν ἡμῖν
δραχμῆς, καλὸν σύνευνον.
Ἔρως, σὺ δ' εὐθέως με
πύρωσον· εἰ δὲ μή, σὺ
κατὰ φλογὸς τακήσῃ.

ια'. Εἰς ἑαυτόν.

Λέγουσιν αἱ γυναῖκες·
Ἀνακρέων, γέρων εἶ·
λαβὼν ἔσοπτρον, ἄθρει
κόμας μὲν οὐκ ἔτ' οὔσας,
ψιλὸν δέ σευ μέτωπον.
ἐγὼ δὲ τὰς κόμας μέν,
εἴτ' εἰσὶν εἴτ' ἀπῆλθον,
οὐκ οἶδα· τοῦτο δ' οἶδα,
ὡς τῷ γέροντι μᾶλλον
πρέπει τὸ τερπνὰ παίζειν,
ὅσῳ πέλας τὰ Μοίρης.

ιβ'. Εἰς χελιδόνα.

Τί σοι θέλεις ποιήσω,
τί, κωτίλη χελιδών;
τὰ ταρσά σευ τὰ κοῦφα
θέλεις λαβὼν ψαλίξω;
ἢ μᾶλλον ἔνδοθέν σευ
τὴν γλῶσσαν, ὡς ὁ Τηρεὺς
ἐκεῖνος, ἐκθερίξω;
τί μευ καλῶν ὀνείρων,
ὑπορθρίαισι φωναῖς,
ἀφήρπασας Βάθυλλον;

ιγ'. Εἰς ἑαυτόν.

Οἱ μὲν καλὴν Κυβήβην
τὸν ἡμίθηλυν Ἄττιν
ἐν οὔρεσιν βοῶντα
λέγουσιν ἐκμανῆναι·
οἱ δὲ Κλάρου παρ' ὄχθαις
δαφνηφόροιο Φοίβου
λάλον πιόντες ὕδωρ
μεμηνότες βοῶσιν.
ἐγὼ δὲ τοῦ Λυαίου
καὶ τοῦ μύρου κορεσθεὶς
καὶ τῆς ἐμῆς ἑταίρης
θέλω, θέλω μανῆναι.

ιδ'. Εἰς Ἔρωτα.

Θέλω, θέλω φιλῆσαι.

ἔπειθ᾽ Ἔρως φιλεῖν με·
ἐγὼ δ᾽ ἔχων νόημα
ἄβουλον, οὐκ ἐπείσθην.
ὁ δ᾽ εὐθὺ τόξον ἄρας
καὶ χρυσέην φαρέτρην,
μάχῃ με προὐκαλεῖτο.
κἀγὼ λαβὼν ἐπ᾽ ὤμων
θώρηχ᾽, ὅπως Ἀχιλλεύς,
καὶ δοῦρα, καὶ βοείην,
ἐμαρνάμην Ἔρωτι.
ἔβαλλ᾽, ἐγὼ δ᾽ ἔφευγον.
ὡς δ᾽ οὐκ ἔτ᾽ εἶχ᾽ ὀϊστούς,
ἤσχαλλεν, εἶθ᾽ ἑαυτὸν
ἀφῆκεν εἰς βέλεμνον·
μέσος δὲ καρδίης μευ
ἔδυνε, καί μ᾽ ἔλυσε·
μάτην δ᾽ ἔχω βοείην.
τί γὰρ βάλωμεν ἔξω,
μάχης ἔσω μ᾽ ἐχούσης;

ιε΄. Εἰς τὸ ἀφθόνως ζῆν.

XI.47

Οὔ μοι μέλει τὰ Γύγεω,
τοῦ Σαρδίων ἄνακτος·
οὐδ᾽ εἷλέ πώ με ζῆλος,
οὐδὲ φθονῶ τυράννοις.
ἐμοὶ μέλει μύροισι
καταβρέχειν ὑπήνην·
ἐμοὶ μέλει ῥόδοισι

καταστέφειν κάρηνα.
τὸ σήμερον μέλει μοι·
τὸ δ' αὔριον τίς οἶδεν;
[ὡς οὖν ἔτ' εὔδι' ἐστὶ,
καὶ πῖνε, καὶ κύβευε,
καὶ σπένδε τῷ Λυαίῳ,
μὴ νοῦσος, ἤν τις ἔλθῃ,
λέγῃ, σὲ μὴ δεῖ πίνειν.]

ιϛ'. Εἰς ἑαυτόν.

Σὺ μὲν λέγεις τὰ Θήβης,
ὁ δ' αὖ Φρυγῶν ἀϋτάς·
ἐγὼ δ' ἐμὰς ἁλώσεις.
οὐχ ἵππος ὤλεσέν με,
οὐ πεζός, οὐχὶ νῆες·
στρατὸς δὲ καινὸς ἄλλος
ἀπ' ὀμμάτων βαλών με.

ιζ'. Εἰς ποτήριον ἀργυροῦν.

Τὸν ἄργυρον τορεύων vid. Anthol. XI. 48
Ἥφαιστέ μοι ποίησον,
πανοπλίαν μὲν οὐχὶ,
(τί γὰρ μάχαισι κἀμοί;)
ποτήριον δὲ κοῖλον,
ὅσον δύνῃ, βαθύνας.
ποίει δέ μοι κατ' αὐτὸ
μήτ' ἄστρα, μήθ' ἅμαξαν,

μὴ στυγνὸν Ὠρίωνα.
τί Πλειάδων μέλει μοι,
τί δ' ἀστέρος Βοώτεω;
ποίησον ἀμπέλους μοι,
καὶ βότρυας κατ' αὐτῶν,
καὶ Μαινάδας τρυγώσας·
ποίει δὲ ληνὸν οἴνου,
καὶ χρυσέους πατοῦντας
ὁμοῦ καλῷ Λυαίῳ
Ἔρωτα καὶ Βάθυλλον.

ιη'. Εἰς τὸ αὐτό.

Καλλίτεχνα, τόρευσον
ἔαρος κύπελλον ἤδη·
τὰ τέρπνὰ τὴν πρῶθ' ἡμῖν
ῥόδα φέρουσαν ὥρην.
τὸν ἄργυρον δ' ἁπλώσας
ποίει πότον μοι τερπνόν.
μὴ τῶν παρ' οἴνῳ τελετῶν
ξένον τί μοι τορεύσῃς,
μὴ φευκτὸν ἱστόρημα·
μᾶλλον δὲ ποίει τὸν Διὸς
Εὔϊον ἡμῖν ἔκγονον,
μύστιν τε τῶν πόθων Κύπριν
ὑμεναίους συγκροτοῦσαν.
χάρασσ' Ἔρωτας ἀνόπλους,
καὶ Χάριτας γελώσας,
ὑπ' ἄμπελον εὐπέταλον,

εὔβοτρυον, κομῶσαν·
σύναπτε κούρους εὐπρεπεῖς·
ὁμοῦ δὲ Φοῖβος ἀθύροι.

ιθ΄. Εἰς τὸ δεῖν πίνειν.

Ἡ γῆ μέλαινα πίνει,
πίνει δὲ δένδρε' αὐτήν.
πίνει θάλασσ' ἀναύρους,
ὁ δ' ἥλιος θάλασσαν,
τὸν δ' ἥλιον σελήνη.
τί μοι μάχεσθ', ἑταῖροι,
καὐτῷ θέλοντι πίνειν;

κ΄. Εἰς κόρην.

Ἡ Ταντάλου ποτ' ἔστη
λίθος Φρυγῶν ἐν ὄχθαις,
καὶ παῖς ποτ' ὄρνις ἔπτη
Πανδίονος χελιδών.
ἐγὼ δ' ἔσοπτρον εἴην,
ὅπως ἀεὶ βλέπῃς με·
ἐγὼ χιτὼν γενοίμην,
ὅπως ἀεὶ φορῇς με.
ὕδωρ θέλω γενέσθαι,
ὅπως σε χρῶτα λούσω.
μύρον, γύναι, γενοίμην
ὅπως ἐγώ σ' ἀλείψω.
καὶ ταινίη δὲ μαστῶν,

καὶ μάργαρον τραχήλῳ,
καὶ σάνδαλον γενοίμην.
μόνον ποσὶν πάτει με.

κα΄. Εἰς ἑαυτόν.

Δότε μοι, δότ', ὦ γυναῖκες,
Βρομίου πιεῖν ἀμυστί·
ὑπὸ καύματος γὰρ ἤδη
προδοθεὶς ἀναστενάζω.
δότε δ' ἀνθέων ἐκείνου·
στεφάνους δ' οἵοις πυκάζω
τὰ μέτωπά μου, 'πικαίω.
τὸ δὲ καῦμα τῶν Ἐρώτων,
κραδίη, τίνι σκεπάζω;

κβ΄. Εἰς Βάθυλλον.

Παρὰ τὴν σκιὴν Βαθύλλου
καθίσω. καλὸν τὸ δένδρον·
ἁπαλὰς δ' ἔσεισε χαίτας
μαλακωτάτῳ κλαδίσκῳ.
παρὰ δ' αὐτὸν ἐρεθίζει
πηγὴ ῥέουσα πειθοῦς.
τίς ἂν οὖν ὁρῶν παρέλθοι
καταγώγιον τοιοῦτο;

κγ΄. Εἰς τὸν πλοῦτον.

Ὁ πλοῦτος εἴ γε χρυσοῦ

τὸ ζῆν παρεῖχε θνητοῖς,
ἐκαρτέρουν φυλάσσων,
ἵν', ἂν Θάνατος ἐπέλθῃ,
λάβῃ τι, καὶ παρέλθῃ.
εἰ δ' οὔ τι που πρίασθαι
τὸ ζῆν ἔνεστι θνητοῖς,
τί καὶ μάτην στενάζω;
τί καὶ γόους προπέμπω;
θανεῖν γὰρ εἰ πέπρωται,
τί χρυσὸς ὠφελεῖ με;
ἐμοὶ γένοιτο πίνειν,
πιόντι δ' οἶνον ἡδὺν
ἐμοῖς φίλοις συνεῖναι,
ἁπαλαῖσιν ἔν τε κοίταις
τελεῖν τὰν Ἀφροδίταν.

κδ'. Εἰς ἑαυτόν.

Ἐπειδὴ βροτὸς ἐτέχθην
βιότου τρίβον ὁδεύειν,
χρόνον ἔγνων, ὃν παρῆλθον·
ὃν δ' ἔχω δραμεῖν, οὐκ οἶδα.
μέθετέ με, φροντίδες·
μηδέν μοι καὶ ὑμῖν ἔστω.
πρὶν ἐμὲ φθάσῃ τὸ τέρμα,
παίξω, γελάσω, χορεύσω
μετὰ τοῦ καλοῦ Λυαίου.

κε'. Εἰς ἑαυτόν.

Ὅταν πίω τὸν οἶνον,

εὕδουσιν αἱ μέριμναι.
τί μοι πόνων, τί μοι γόων,
τί μοι μέλει μεριμνῶν;
θανεῖν με δεῖ, κἂν μὴ θέλω.
τί δὲ τὸν βίον πλανῶμαι;
πίωμεν οὖν τὸν οἶνον
τὸν τοῦ καλοῦ Λυαίου.
σὺν τῷ δὲ πίνειν ἡμᾶς
εὕδουσιν αἱ μέριμναι.

κϛʹ. Εἰς ἑαυτόν.

Ὅταν ὁ Βάκχος εἰσέλθῃ,
εὕδουσιν αἱ μέριμναι·
δοκῶν δ᾽ ἔχειν τὰ Κροίσου
θέλω καλῶς ἀείδειν·
κισσοστεφὴς δὲ κεῖμαι,
πατῶ δ᾽ ἅπαντα θυμῷ.
ὅπλιζ᾽, ἐγὼ δὲ πίνω.
φέρ᾽ ἐμοὶ κύπελλον, ὦ παῖ·
μεθύοντα γάρ με κεῖσθαι
πολὺ κρεῖσσον, ἢ θανόντα.

κζʹ. Εἰς Διόνυσον.

Τοῦ Διὸς ὁ παῖς ὁ Βάκχος,
ὁ λυσίφρων, ὁ λυαῖος,
ὅταν εἰς φρένας τὰς ἐμὰς
εἰσέλθῃ μεθυδότας,

διδάσκει με χορεύειν.
ἔχω δὲ καὶ τὸ τερπνὸν
ὃ τᾶς μέθας ἐρασταῖς
μετὰ κρότων, μετ᾽ ᾠδᾶς
τέρπει με κ᾽ Ἀφροδίτα,
καὶ πάλιν θέλω χορεύειν.

κη΄. Εἰς τὴν ἑαυτοῦ ἑταίραν.

Ἄγε, ζωγράφων ἄριστε,
γράφε, ζωγράφων ἄριστε,
Ῥοδίης κάρανε τέχνης,
ἀπεοῦσαν, ὡς ἂν εἴπω,
γράφε τὴν ἐμὴν ἑταίρην.
γράφε μοι τρίχας τὸ πρῶτον
ἁπαλάς τε καὶ μελαίνας·
ὁ δὲ κηρὸς ἂν δύνηται,
γράφε καὶ μύρου πνεούσας.
γράφε δ᾽ ἐξ ὅλης παρειῆς
ὑπὸ πορφύραισι χαίταις
ἐλεφάντινον μέτωπον.
τὸ μεσόφρυον δὲ μή μοι
διάκοπτε, μήτε μίσγε·
ἐχέτω δ᾽, ὅπως ἐκείνη,
τὸ λεληθότως σύνοφρυν
βλεφάρων ἴτυν κελαινήν.
τὸ δὲ βλέμμα νῦν ἀληθῶς
ἀπὸ τοῦ πυρὸς ποίησον,
ἅμα γλαυκόν, ὡς Ἀθήνης,

ἅμα δ' ὑγρὸν, ὡς Κυθήρης.
γράφε ῥῖνα καὶ παρειὰς,
ῥόδα τῷ γάλακτι μίξας.
γράφε χεῖλος, οἷα Πειθοῦς,
προκαλούμενον φίλημα.
τρυφεροῦ δ' ἔσω γενείου
περὶ λυγδίνῳ τραχήλῳ
Χάριτες πέτοιντο πᾶσαι.
στόλισον τὸ λοιπὸν αὐτὴν
ὑποπορφύροισι πέπλοις·
διαφαινέτω δὲ σαρκῶν
ὀλίγον, τὸ σῶμ' ἐλέγχον.
ἀπέχει· βλέπω γὰρ αὐτήν·
τάχα κηρὲ καὶ λαλήσεις.

κθ'. Εἰς Βάθυλλον.

Γράφε μοι Βάθυλλον οὕτω,
τὸν ἑταῖρον, ὡς διδάσκω.
λιπαρὰς κόμας ποίησον,
τὰ μὲν ἔνδοθεν, μελαίνας,
τὰ δ' ἐς ἄκρον, ἡλιώσας·
ἕλικας δ' ἐλευθέρους μοι
πλοκάμων, ἄτακτα συνθεὶς,
ἄφες, ὡς θέλωσι, κεῖσθαι.
ἁπαλὸν δὲ καὶ δροσῶδες
στεφέτω μέτωπον ὀφρὺς
κυανωτέρη δρακόντων.
μέλαν ὄμμα γοργὸν ἔστω,

κεκερασμένον γαλήνῃ,
τὸ μὲν ἐξ Ἄρηος ἕλκον,
τὸ δὲ τῆς καλῆς Κυθήρης,
ἵνα τις τὸ μὲν φοβῆται,
τὸ δ᾽ ἀπ᾽ ἐλπίδος κρεμᾶται.
ῥοδίνην δ᾽, ὁποῖα μῆλον,
χνοΐην ποίει παρειήν·
ἐρύθημα δ᾽ ὡς ἂν Αἰδοῦς
δύνασαι βαλεῖν, ποίησον.
τὸ δὲ χεῖλος, οὐκ ἔτ᾽ οἶδα,
τίνι μοι τρόπῳ ποιήσεις.
ἁπαλὸν, γέμον τε Πειθοῦς.
τὸ δὲ πᾶν, ὁ κηρὸς αὐτὸς
ἐχέτω λαλῶν σιωπῇ.
μετὰ δὲ πρόσωπον ἔστω
τὸν Ἀδώνιδος παρελθὼν
ἐλεφάντινος τράχηλος.
μεταμάζιον δὲ ποίει
διδύμας τε χεῖρας Ἑρμοῦ,
Πολυδεύκεος δὲ μηρούς,
Διονυσίην δὲ νηδύν.
ἁπαλῶν δ᾽ ὕπερθε μηρῶν,
μηρῶν τὸ πῦρ ἐχόντων,
ἀφελῆ ποίησον αἰδῶ,
Παφίην θέλουσαν ἤδη.
φθονερὴν ἔχεις δὲ τέχνην,
ὅτι μὴ τὰ νῶτα δεῖξαι
δύνασαι· τὰ δ᾽ ἦν ἀμείνω.
τί με δεῖ πόδας διδάσκειν;

λάβε μισθὸν ὅσσον εἴπῃς.
τοῦτον δὲ τὸν Ἀπόλλωνα
καθελὼν, ποίει Βάθυλλον.
ἢν δ᾽ ἐς Σάμον ποτ᾽ ἔλθῃς,
γράφε Φοῖβον ἐκ Βαθύλλου.

λ΄. Εἰς Ἔρωτα. p. 146.

Αἱ Μοῦσαι τὸν Ἔρωτα
δήσασαι στεφάνοισι
τῷ Κάλλει παρέδωκαν,
καὶ νῦν ἡ Κυθέρεια
ζητεῖ, λύτρα φέρουσα,
λύσασθαι τὸν Ἔρωτα.
κἂν λύσῃ δέ τις αὐτὸν,
οὐκ ἔξεισι, μενεῖ δέ·
δουλεύειν δεδίδακται.

λα΄. Εἰς ἑαυτόν.

Ἄφες με τοῖς θεοῖσι
πιεῖν. πιεῖν ἀμυστὶ
θέλω, θέλω μανῆναι.
ἐμαίνετ᾽ Ἀλκμαίων τε,
χ᾽ ὁ λευκόπους Ὀρέστης,
τὰς μητέρας κτανόντες·
ἐγὼ δὲ μηδένα κτάς,
πιὼν δ᾽ ἐρυθρὸν οἶνον
θέλω, θέλω μανῆναι.

ἐμαίνεθ᾽ Ἡρακλῆς πρὶν
δεινὴν κλονῶν φαρέτρην,
καὶ τόξον Ἰφίτειον.
ἐμαίνετο πρὶν Αἴας
μετ᾽ ἀσπίδος κραδαίνων
τὴν Ἕκτορος μάχαιραν.
ἐγὼ δ᾽ ἔχων κύπελλον
καὶ στέμμα τοῦτο χαίταις,
οὐ τόξον, οὐ μάχαιραν,
θέλω, θέλω μανῆναι.

λβ. Εἰς τοὺς ἑαυτοῦ Ἔρωτας.

Εἰ φύλλα πάντα δένδρων
ἐπίστασαι κατειπεῖν,
εἰ κύματ᾽ οἶδας εὑρεῖν
τὰ τῆς ὅλης θαλάσσης,
σὲ τῶν ἐμῶν Ἐρώτων
μόνον ποιῶ λογιστήν.
πρῶτον μὲν ἐξ Ἀθηνῶν
Ἔρωτας εἴκοσιν θές,
καὶ πεντεκαίδεκ᾽ ἄλλους.
ἔπειτα δ᾽ ἐκ Κορίνθου
θὲς ὁρμαθοὺς Ἐρώτων·
Ἀχαΐης γάρ ἐστιν,
ὅπου καλαὶ γυναῖκες.
τίθει δὲ Λεσβίους μοι,
καὶ μέχρι τῶν Ἰώνων,
καὶ Καρίης Ῥόδου τε,

δισχιλίους Ἔρωτας. —
τί φής; — ἀεὶ κηρῷ θές.
οὔπω Σύρους ἔλεξα,
οὔπω πόθους Κανώβου,
οὐ τῆς ἅπαντ' ἐχούσης
Κρήτης, ὅπου πόλεσσιν
Ἔρως ἐποργιάζει.
τί σοι θέλεις ἀριθμῶ
καὶ τοὺς Γαδείρων ἐκτός,
τοὺς Βακτρίων τε κ' Ἰνδῶν,
ψυχῆς ἐμῆς Ἔρωτας;

λγ'. Εἰς χελιδόνα.

Σὺ μέν, φίλη χελιδών,
ἐτησίη μολοῦσα
θέρει πλέκεις καλιήν.
χειμῶνι δ' εἰς ἄφαντος
ἢ Νεῖλον, ἢ 'πὶ Μέμφιν.
Ἔρως δ' ἀεὶ πλέκει μευ
ἐν καρδίῃ καλιήν.
Πόθος δ' ὁ μὲν πτεροῦται,
ὁ δ' ᾠὸν ἐστιν ἀκμήν,
ὁ δ' ἡμίλεπτος ἤδη.
βοὴ δὲ γίγνετ' αἰεὶ
κεχηνότων νεοσσῶν.
Ἐρωτιδεῖς δὲ μικροὺς
οἱ μείζονες τρέφουσιν·
οἱ δὲ τραφέντες εὐθὺς

πολλὴν ποιοῦσιν ἄλλοις.
τί μῆχος οὖν γένηται;
οὐ γὰρ σθένω τοσούτους
Ἔρωτας ἐκσοβῆσαι.

λδ'. Εἰς κόρην.

Μή με φύγῃς, ὁρῶσα
τὰν πολιὰν ἔθειραν·
μηδ', ὅτι σοι πάρεστιν
ἀκμαῖον ἄνθος ὥρας,
τἀμὰ φίλτρα διώξῃς.
ὅρα κἀν στεφάνοισιν
ὅπως πρέπει τὰ λευκὰ
ῥόδοις κρίνα πλακέντα.

λε'. Εἰς Εὐρώπης εἰκόνα.

Ὁ ταῦρος οὗτος, ὦ παῖ,
Ζεύς μοι δοκεῖ τις εἶναι·
φέρει γὰρ ἀμφὶ νώτοις
Σιδωνίην γυναῖκα·
περᾷ δὲ πόντον εὐρὺν,
τέμνει τε κῦμα χηλαῖς.
οὐκ ἂν δὲ ταῦρος ἄλλος
ἐξ ἀγέλης ἐλασθεὶς
ἔπλευσε τὴν θάλασσαν,
εἰ μὴ μόνος γ' ἐκεῖνος.

λς'. Εἰς τὸ ἀνειμένως ζῆν.

Τί με τοὺς νόμους διδάσκεις
καὶ ῥητόρων ἀνάγκας;
τί δ' ἐμοὶ λόγων τοσούτων
τῶν μηδὲν ὠφελούντων;
μᾶλλον δίδασκε πίνειν
ἁπαλὸν πόμα Λυαίου·
μᾶλλον δίδασκε παίζειν
μετὰ χρυσῆς Ἀφροδίτης.
πολιαὶ κάρα στέφουσι.
δὸς ὕδωρ, βάλ' οἶνον, ὦ παῖ,
τὴν ψυχήν μου κάρωσον·
βραχὺ μὴ ζῶντα καλύπτεις·
ὁ θανὼν οὐκ ἐπιθυμεῖ.

λζ'. Εἰς τὸ ἔαρ.

Ἴδε πῶς ἔαρος φανέντος
Χάριτες ῥόδα βρύουσιν.
ἴδε πῶς κῦμα θαλάσσης
ἁπαλύνεται γαλήνῃ.
ἴδε πῶς νῆσσα κολυμβᾷ.
ἴδε πῶς γέρανος ὁδεύει.
ἀφελῶς δ' ἔλαμψε Τιτάν.
νεφελῶν σκιαὶ δονοῦνται.
τὰ βροτῶν δ' ἔλαμψεν ἔργα.
[καρποῖσι γαῖα προκύπτει,]
καρπὸς ἐλαίας προκύπτει,
Βρομίου στέφεται τὸ νᾶμα.

κατὰ φύλλον, κατὰ κλῶνα
καθελὼν ἤνθισε καρπός.

λη′. Εἰς ἑαυτόν.

Ἐγὼ γέρων μέν εἰμι,
νέων πλέον δὲ πίνω,
κἂν δεήσῃ με χορεύειν,
σκῆπτρον ἔχω τὸν ἀσκόν·
ὁ νάρθηξ δ᾽ οὐδέν ἐστιν.
ὁ μὲν θέλων μάχεσθαι
παρέστω καὶ μαχέσθω.
ἐμοὶ κύπελλον, ὦ παῖ,
μελιχρὸν οἶνον ἡδὺν
ἐγκεράσας, φόρησον.
ἐγὼ γέρων μέν εἰμι,
Σειληνὸν ἐν μέσοισι
μιμούμενος χορεύσω.

λθ′. Εἰς ἑαυτόν.

Ὅτ᾽ ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
τότε μευ ἰανθὲν ἦτορ
Μούσας λιγαίνειν ἄρχεται.
ὅτ᾽ ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
ἀπορίπτονται μέριμναι,
πολυφρόντιδές τε βουλαὶ
ἐς ἁλικτύπους ἀήτας.
ὅτ᾽ ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,

C

λυσιπήμων τότε Βάκχος
πολυανθέσιν μ' ἐν ὥραις
δονέει, μέθῃ γανώσας.
ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
στεφάνους ἄνθεσι πλέξας,
ἐπιθεὶς δὲ τῷ καρήνῳ,
μέλπω βιότου γαλήνην.
ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
μύρῳ εὐώδεϊ τέγξας
δέμας, ἀγκάλαις δὲ κούρην
κατέχων, Κύπριν ἀείδω.
ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
ὑπὸ κυρτοῖσι κυπέλλοις
τὸν ἐμὸν νόον ἁπλώσας,
θιάσῳ τέρπομαι κούρων.
ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
τόδ' ἐμοὶ μόνον τὸ κέρδος,
τόδ' ἐγὼ λαβὼν ἀποίσω.
τὸ θανεῖν γὰρ μετὰ πάντα.

μ'. Εἰς Ἔρωτα. ρ. 46.

Ἔρως ποτ' ἐν ῥόδοισι
κοιμωμένην μέλισσαν
οὐκ εἶδεν, ἀλλ' ἐτρώθη
τὸν δάκτυλον. πατάξας
τὰς χεῖρας, ὠλόλυξε·
δραμὼν δὲ καὶ πετασθεὶς
πρὸς τὴν καλὴν Κυθήρην,

ὄλωλα, μῆτερ, εἶπεν,
ὄλωλα, κἀποθνήσκω.
ὄφις μ᾽ ἔτυψε μικρός,
πτερωτός, ὃν καλοῦσι
μέλισσαν οἱ γεωργοί.
ἡ δ᾽ εἶπεν· εἰ τὸ κέντρον
πονεῖ τὸ τῆς μελίσσης,
πόσον δοκεῖς πονοῦσιν,
Ἔρως, ὅσους σὺ βάλλεις;

μα΄. Εἰς συμπόσιον.

Ἱλαροὶ πίωμεν οἶνον,
ἀναμέλψομεν δὲ Βάκχον,
τὸν ἐφευρετὰν χορείας,
τὸν ὅλας ποθοῦντα μολπάς,
τὸν ὁμότροπον Ἔρωτι,
τὸν ἐρώμενον Κυθήρης·
δι᾽ ὃν ἡ Μέθη λοχεύθη,
δι᾽ ὃν ἡ Χάρις ἐτέχθη,
δι᾽ ὃν ἀμπαύεται Λύπα,
δι᾽ ὃν εὐνάζετ᾽ Ἀνία.
τὸ μὲν οὖν πόμα κερασθὲν
ἁπαλοὶ φέρουσι παῖδες·
τὸ δ᾽ ἄχος πέφευγε μιχθὲν
ἀνεμοτρόφῳ θυέλλῃ.
τὸ μὲν οὖν πόμα λάβωμεν,
τὰς δὲ φροντίδας μεθῶμεν.
τί γάρ ἐστι σοὶ τὸ κέρδος

ὀδυνωμένῳ μερίμναις;
πόθεν οἴδαμεν τὸ μέλλον;
ὁ βίος βροτοῖς ἄδηλος.
μεθύων θέλω χορεύειν,
μεμυρισμένος δὲ παίζειν
- - - - - - - -
μετὰ καὶ καλῶν γυναικῶν.
μελέτω δὲ τοῖς θέλουσιν
ὅσον ἐστὶν ἐν μερίμναις.
ἱλαροὶ πίωμεν οἶνον,
ἀναμέλψομεν δὲ Βάκχον.

μβ′. Εἰς ἑαυτόν.

Ποθέω μὲν Διονύσου
φιλοπαίγμονος χορείας·
φιλέω δ᾽, ὅταν ἐφήβου
μετὰ συμπότου λυρίζω.
στεφανίσκους δ᾽ ὑακίνθων
κροτάφοισιν ἀμφιπλέξας,
μετὰ παρθένων ἀθύρειν
φιλέω μάλιστα πάντων.
φθόνον οὐκ οἶδ᾽ ἐμὸν ἦτορ,
φθόνον οὐκ οἶδα δαΐκτην.
φιλολοιδόροιο γλώττης
φεύγω βέλεμνα κωφά.
στυγέω μάχας παροίνους
πολυκώμους κατὰ δαῖτας,
νεοθηλέσ᾽ ἅμα κούραις

ὑπὸ βαρβίτῳ χορεύων·
βίον ἥσυχον φέρωμεν.

μγ'. Εἰς τέττιγα.

Μακαρίζομέν σε, τέττιξ,
ὅτε δενδρέων ἐπ' ἄκρων
ὀλίγην δρόσον πεπωκώς,
βασιλεὺς ὅπως, ἀείδεις.
σὰ γάρ ἐστι κεῖνα πάντα,
χ' ὁπόσα βλέπεις ἐν ἀγροῖς,
χ' ὁπόσα φέρουσιν ὗλαι.
σὺ δὲ φίλιος γεωργῶν,
ἀπὸ μηδενός τι βλάπτων·
σὺ δὲ τίμιος βροτοῖσι,
θέρεος γλυκὺς προφήτης.
φιλέουσι μέν σε Μοῦσαι,
φιλέει δὲ Φοῖβος αὐτός,
λιγυρὴν δ' ἔδωκεν οἴμην.
τὸ δὲ γῆρας οὔ σε τείρει.
σοφέ, γηγενής, φίλυμνε,
ἀπαθής, ἀναιμόσαρκε·
σχεδὸν εἶ θεοῖς ὅμοιος.

μδ'. Εἰς τὸ ἑαυτοῦ ὄνειρον.

Ἐδόκουν ὄναρ τροχάζειν,
πτέρυγας φέρων ἐπ' ὤμων·
ὁ δ' Ἔρως ἔχων μόλυβδον

περὶ τοῖς καλοῖς ποδίσκοις
ἐδίωκε καὶ κίχανε.
τί θέλει τόδ' ὄναρ εἶναι;
δοκέω δ' ἔγωγε πολλοῖς
ἐν Ἔρωσί με πλακέντα
διολισθανεῖν ἐν ἄλλοις,
ἑνὶ τῷδε συνδεθῆναι.

με΄. Εἰς τὰ τοῦ Ἔρωτος βέλη

Ὁ ἀνὴρ ὁ τῆς Κυθήρης
παρὰ Λημνίαις καμίνοις
τὰ βέλη τὰ τῶν Ἐρώτων
ἐποίει, λαβὼν σίδηρον.
ἀκίδας δ' ἔβαπτε Κύπρις,
μέλι τὸ γλυκὺ λαβοῦσα·
ὁ δ' Ἔρως χολὴν ἔμισγεν.
ὁ δ' Ἄρης ποτ' ἐξ ἀϋτῆς
στιβαρὸν δόρυ κραδαίνων
βέλος ηὐτέλιζ' Ἔρωτος·
ὁ δ' Ἔρως, τόδ' ἐστὶν, εἶπε,
βαρύ· πειράσας νοήσεις.
ἔλαβεν βέλεμνον Ἄρης,
ὑπεμειδίασε Κύπρις.
ὁ δ' Ἄρης ἀναστενάξας,
βαρύ, φησίν· ἆρον αὐτό.
ὁ δ' Ἔρως, ἔχ' αὐτό, φησί.

μς΄. Εἰς Ἔρωτα. p. 148.

Χαλεπὸν τὸ μὴ φιλῆσαι·

χαλεπὸν δὲ καὶ φιλῆσαι·
χαλεπώτερον δὲ πάντων
ἀποτυγχάνειν φιλοῦντα.
γένος, οὐδὲν εἰς Ἔρωτα·
σοφίη, τρόπος πατεῖται·
μόνον ἄργυρον βλέπουσιν.
ἀπόλοιτο πρῶτος αὐτὸς
ὁ τὸν ἄργυρον φιλήσας.
διὰ τοῦτον οὐκ ἀδελφός,
διὰ τοῦτον οὐ τοκῆες·
πόλεμοι, φόνοι δι' αὐτόν.
τὸ δὲ χεῖρον, ὀλλύμεσθα
διὰ τοῦτον οἱ φιλοῦντες.

μζ'. Εἰς γέροντα.

Φιλῶ γέροντα τερπνόν,
φιλῶ νέον χορευτάν.
γέρων δ' ὅταν χορεύῃ,
τρίχας γέρων μέν ἐστι,
τὰς δὲ φρένας νεάζει.

μη'. Εἰς Διόνυσον.

Ὁ τὸν ἐν πόνοις ἀτειρῆ
νέον, ἐν πόθοις ἀταρβῆ,
καλὸν ἐν πότοις χορευτὴν
τελέων θεὸς κατῆλθεν,

ἁπαλὸν βροτοῖσι φίλτρον,
πότον ἄστονον κομίζων,
γόνον ἀμπέλου, τὸν οἶνον,
πεπεδημένον ὀπώραις
ἐπὶ κλημάτων φυλάττων,
ἵν', ὅταν τάμωσι βότρυν,
ἄνοσοι μένωσι πάντες,
ἄνοσοι δέμας θεητόν,
ἄνοσοι γλυκύν τε θυμόν,
ἐς ἔτους φανέντος ἄλλου.

μθ'. Εἰς δίσκον ἔχοντα Ἀφροδίτην.

Ἄρα τις τόρευσε πόντον,
ἄρα τις μανεῖσα τέχνη
ἀνέχευε κῦμα δίσκῳ,
ἐπὶ νῶτα τῆς θαλάσσης;
ἄρα τις ὕπερ θάλασσαν
ἁπαλὰν χάραξε Κύπριν,
νόος ἐς θεοὺς ἀερθείς,
μακάρων φύσιος ἀρχάν;
ὁ δέ νιν ἔδειξε γυμνάν,
ὅσα μὴ θέμις δ' ὁρᾶσθαι,
μόνα κύμασιν καλύπτει.
ἀλαλημένη δ' ἐπ' αὐτά,
βρύον ὡς ὕπερθε λευκὸν
ἁπαλοχρόους γαλήνας,
δέμας ἐς πλόον φέρουσα;

ῥόθιον πάροιθεν ἕλκει.
ῥοδέων δ᾽ ὕπερθε μαζῶν,
ἁπαλῆς ἔνερθε δειρῆς
μέγα κῦμα πρῶτα τέμνει.
μέσον αὔλακος δὲ Κύπρις,
κρίνον ὣς ἴοις ἑλιχθὲν
διαφαίνεται γαλήνας.
ὑπὲρ ἀργύρῳ δ᾽ ὀχοῦνται
ἐπὶ δελφίσιν χορευταῖς
δολερὸν νόον μερόπων
Ἔρως, Ἵμερος, γελῶντες·
χορὸς ἰχθύων δὲ κυρτὸς
ἐπὶ κυμάτων κυβιστῶν
Παφίης τὸ σῶμα παίζει,
ἵνα νήχεται γελῶσα.

ν΄. Ἐπιλήνιος ᾠδή.

Τὸν μελανόχρωτα βότρυν
ταλάροις φέρουσιν ἄνδρες
μετὰ παρθένων ἐπ᾽ ὤμων·
κατὰ ληνὸν δὲ βαλόντες
μόνον ἄρσενες πατοῦσι
σταφυλήν, λύοντες οἶνον,
μέγα τὸν θεὸν κροτοῦντες
ἐπιληνίοισιν ὕμνοις,
ἐρατὸν πίθοις ὁρῶντες
νέον ἐς ζέοντα Βάκχον,

ὃν ὅταν πίῃ γεραιὸς,
τρομεροῖς ποσὶν χορεύει
πολιὰς τρίχας τινάσσων·
ὁ δὲ παρθένον λοχήσας
ἐρατὸς νέος μεθυσθεὶς,
ἁπαλὸν δέμας χυθεῖσαν
σκιερῶν ὕπερθε φύλλων,
βεβαρημένην ἐς ὕπνον,
ἐς ἔρωτ' ἄωρα θέλγει,
προδότιν γάμων γενέσθαι·
ὁ δὲ μὴ λόγοισι πείθων
τότε μὴ θέλουσαν ἄγχει.
μετὰ γὰρ νέων ὁ Βάκχος
μεθύων ἄτακτα παίζει.

να'. Εἰς ῥόδον.

Στεφανηφόρου μετ' ἦρος
μέλπομαι ῥόδον τέρεινον·
σὺν, ἑταίρα, δεῖ σε μέλπειν.
τόδε γὰρ θεῶν ἄημα,
τόδε καὶ βροτῶν χάρημα.
Χάρισίν τ' ἄγαλμ' ἐν ὥραις
πολυανθέων Ἐρώτων,
Ἀφροδίσιόν τ' ἄθυρμα.
τόδε καὶ μέλημα μύθοις,
χαρίεν φυτόν τε Μουσῶν.
γλυκὺ καὶ ποιοῦντι πεῖραν

ἐν ἀκανθίναις ἀταρποῖς·
γλυκὺ δ' αὖ λαβόντι θάλπειν
μαλακαῖσι χερσὶ, κούφως
προσάγοντ' Ἔρωτος ἄνθος.
ὡς τὸ φῶς τόδ' αὐτὸ τερπνὸν
θαλίαις τε καὶ τραπέζαις,
Διονυσίαις θ' ἑορταῖς.
τί δ' ἄνευ ῥόδου γένοιτ' ἄν;
ῥοδοδάκτυλος μὲν Ἠώς,
ῥοδοπήχεες δὲ Νύμφαι·
ῥοδόχρους δὲ κ' Ἀφροδίτα
παρὰ τῶν σοφῶν καλεῖται.
τόδε καὶ νόσοισιν ἀρκεῖ,
τόδε καὶ νεκροῖς ἀμύνει,
τόδε καὶ χρόνον βιᾶται·
χαρίεν ῥόδων δὲ γῆρας
νεότητος ἔσχεν ὀδμήν.
φέρε δὴ φύσιν λέγωμεν.
χαροπῆς ὅτ' ἐκ θαλάσσης
δεδροσωμένην Κυθήρην
ἐλόχευε Πόντος ἀφρῷ,
πολεμόκλονόν τ' Ἀθήνην
κορυφῆς ἐδείκνυε Ζεύς,
φοβερὴν θέαν Ὀλύμπῳ,
τότε καὶ ῥόδων ἀγητῶν
νέον ἔρνος ἤνθισε Χθών,
πολυδαίδαλον λόχευμα.
μακάρων θεῶν δ' ὅμιλος,
ῥόδον ὡς γένοιτο, νέκταρ

ἐπιτέγξας, ἀνέτειλεν
ἀγέρωχον ἐξ ἀκάνθης
φυτὸν ἄμβροτον Λυαίου.

νβ'. Εἰς ἑαυτόν.

Ὅτ' ἐγὼ νέων ὅμιλον
ἐσορῶ, πάρεστιν ἥβα.
τότε δή, τότ' ἐς χορείην
ὁ γέρων ἐγὼ πτεροῦμαι.
περίμεινόν με, Κυβήβα,
παράδος, θέλω στέφεσθαι.
πολιὸν ἑκὰς δὲ γῆρας·
νέος ἐν νέοις χορεύσω.
Διονυσίης δ' ἐμοί τις
φερέτω ῥόον ἀπ' ὀπώρης,
ἵν' ἴδῃ γέροντος ἀλκὴν
δεδαηκότος μὲν εἰπεῖν,
δεδαηκότος δὲ πίνειν,
χαριέντως τε μανῆναι.

νγ'. Εἰς ἐρῶντας.

Ἐπ' ἰσχίοις μὲν ἵπποι
πυρὸς χάραγμ' ἔχουσι·
καὶ Παρθίους τις ἄνδρας
ἐγνώρισεν τιάραις.
ἐγὼ δὲ τοὺς ἐρῶντας

ἰδὼν ἐπίσταμ' εὐθύς.
ἔχουσι γάρ τι λεπτὸν
ψυχῆς ἔσω χάραγμα.

νδ'.

Πολιοὶ μὲν ἡμὶν ἤδη
κρόταφοι, κάρη δὲ λευκόν·
χαρίεσσα δ' οὐκ ἔθ' ἥβη
πάρα· γηραλέοι δ' ὀδόντες·
γλυκεροῦ δ' οὐκ ἔτι πολλὸς
βιότου χρόνος λέλειπται.
διὰ ταῦτ' ἀνασταλύζω
θαμά, Τάρταρον δεδοικώς.
Ἀΐδεω γάρ ἐστι δεινὸς
μυχός, ἀργαλέη δ' ἐς αὐτὸν
κάθοδος· καὶ γὰρ ἕτοιμον
καταβάντι μὴ 'ναβῆναι.

νε'.

Ἄγε δὴ φέρ' ἡμίν, ὦ παῖ,
κελέβην, ὅπως ἄμυστιν
προπίω. τὰ μὲν δέκ' ἔγχει
ὕδατος, τὰ πέντε δ' οἴνου
κυάθοις, ὡς ἀνυβριστὶ
ἀναδεύων βασσαρήσω.
* * * *

ἄγε δῶτε, μηκέθ᾽ οὕτω
πατάγῳ τε κἀλαλητῷ
Σκυθικὴν πόσιν παρ᾽ οἴνῳ
μελετῶμεν, ἀλλὰ καλοῖς
ὑποπίνοντες ἐν ὕμνοις —

νς΄.

Τὸν Ἔρωτα γὰρ τὸν ἁβρὸν
μέλπομαι βρύοντα μίτραις
πολυανθέμοις, ἀείδων.
ὅδε καὶ θεῶν δυνάστης·
ὅδε καὶ βροτοὺς δαμάζει.

νζ΄.

Γουνοῦμαί σ᾽, ἐλαφηβόλε,
ξανθὴ παῖ Διός, ἀγρίων
δέσποιν᾽ Ἄρτεμι θηρῶν.
ἴκου νῦν ἐπὶ Ληθαίου
δίνῃσι, θρασυκαρδίων
ἀνδρῶν ἐγκαθόρα πόλιν
χαίρουσ᾽· οὐ γὰρ ἀνημέρους
ποιμαίνεις πολιήτας.

νη΄.

Πῶλε Θρῃκίη, τί δή με
λοξὸν ὄμμασι βλέπουσα

νηλεῶς φεύγεις, δοκέεις δέ
μ᾽ οὐδέν εἰδέναι σοφόν;
ἴσθι τοι, καλῶς μὲν ἄν σοι
τὸν χαλινὸν ἐμβάλοιμι,
ἡνίας δ᾽ ἔχων στρέφοιμι
ἀμφὶ τέρματα δρόμου.
νῦν δὲ λειμῶνάς τε βόσκεαι,
κοῦφά τε σκιρτῶσα παίζεις·
δεξιὸν γὰρ ἱπποπείρην
οὐκ ἔχεις ἐπεμβάτην.

νθ'.

Ἅτε νεβρὸν νεοθηλέα γαλαθηνόν, ὅστ᾽ ἐν ὕλῃ κεροέσσης ἀπολειφθεὶς ὑπὸ μητρὸς ἐπτοήθη.

ξ'.

Ἀπό μοι θανεῖν γένοιτ᾽. οὐ γὰρ ἂν ἄλλη
λύσις ἐκ πόνων γένοιτ᾽ οὐδαμὰ τῶνδε.

ξα'.

Φέρ᾽ ὕδωρ, φέρ᾽ οἶνον, ὦ παῖ,
φέρε δ᾽ ἀνθεμεῦντας ἡμῖν
στεφάνους· ἔνεικον, ὡς μὴ
πρὸς Ἔρωτα πυκταλίζω

ξβ'.

Ἐπὶ δ᾽ ὀφρύσιν σελίναν

στεφανίσκους θέμενοι, νῦν
Θάλειαν ἑορτὴν
ἀγάγωμεν Διονύσῳ.

ξγ΄.

Ὦ παῖ παρθένιον βλέπων,
δίζημαί σε, σὺ δ᾽ οὐκ αἴεις
οὐκ εἰδώς, ὅτι τῆς ἐμῆς
ψυχῆς ἡνιοχεύεις.

ξδ΄.

Ἐμὲ γὰρ λόγων ἕκητι
οἱ παῖδες ἂν φιλοῖεν.
χαρίεντα μὲν γὰρ ᾄδω,
χαρίεντα δ᾽ οἶδα λέξαι.

ξε΄.

Μεγάλῳ δ᾽ ηὖτέ μ᾽ Ἔρως ἔκοψεν, ὥστε χαλκεύς,
πελέκει, χειμερίῃ δ᾽ ἔλουσεν ἐν χαράδρῃ.

ξϛ΄.

Ἠρίστησα μὲν ἰτρίου λεπτοῦ μικρὸν ἀποκλάς,
οἴνου δ᾽ ἐξέπιον κάδον· νῦν δ᾽ ἁβρῶς ἐρόεσσαν
ψάλλω πηκτίδα, τῇ φίλῃ κωμάζων παιδὶ ἁβρῇ

ξζ'. A.4.

Οὐ φίλος, ὃς κρατῆρι παρὰ πλέῳ οἰνοποτάζων
νείκεα καὶ πόλεμον δακρυόεντα λέγει·
ἀλλ' ὅστις Μουσέων τε καὶ ἀγλαὰ δῶρ' Ἀφροδίτης
συμμίσγων, ἐρατῆς μνήσκεται εὐφροσύνης.

346.
Vid. Anthol. VI.134—145. VII. 160. 226. 63.
IX. 7/15—6. XIII. 4. — Athen. [illegible] XIII, 72 (500).

ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ
ΗΜΙΑΜΒΙΑ
ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΕΙΑ.

α΄. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ.

Ἀνακρέων ἰδών με,
ὁ Τήϊος μελῳδός,
ὄναρ λέγων προσεῖπε.
κἀγὼ δραμὼν πρὸς αὐτὸν
περιπλάκην φιλήσας.
γέρων μὲν ἦν, καλὸς δέ,
καλός τε καὶ φίλευνος.
τὸ χεῖλος ὦζεν οἴνου.
τρέμοντα δ᾽ αὐτὸν ἤδη
Ἔρως ἐχειραγώγει.
ὁ δ᾽ ἐξελὼν καρήνου
ἐμοὶ στέφος δίδωσι·
τὸ δ᾽ ὦζ᾽ Ἀνακρέοντος.
ἐγὼ δ᾽ ὁ μωρὸς ἄρας

ἐδησάμην μετώπῳ·
καὶ δῆθεν ἄχρι καὶ νῦν
ἔρωτος οὐ πέπαυμαι.

β΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Δότε μοι λύρην Ὁμήρου
φονίης ἄνευθε χορδῆς.
φέρε μοι κύπελλα θεσμῶν,
φέρε μοι νόμους κεράσσω,
μεθύων ὅπως χορεύσω,
ὑπὸ σώφρονος δὲ λύσσης
μετὰ βαρβίτων ἀείδων
τὸ παροίνιον βοήσω.

γ΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πρὸς ζωγράφον.

Ἄγε, ζωγράφων ἄριστε,
λυρικῆς ἄκουε Μούσης,
φιλοπαίγμονός τε Βάκχου
ἑτεροπνόους ἐναύλους.
γράφε τὰς πόλεις τὸ πρῶτον
ἱλαράς τε καὶ γελώσας
ὁ δὲ κηρὸς εἰ δύναιτο,
γράφε καὶ νόμους φιλούντων.

δ'. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΑΙΓΥΠΤΙΟΥ.

Υ. 388.

Στέφος πλέκων ποθ' εὗρον
ἐν τοῖς ῥόδοις Ἔρωτα,
καὶ τῶν πτερῶν κατασχὼν
ἐβάπτισ' εἰς τὸν οἶνον
λαβὼν δ' ἔπινον αὐτόν·
καὶ νῦν ἔσω μελῶν μου
πτεροῖσι γαργαλίζει.

ε'. ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ.

Εἰς νεκρὸν Ἄδωνιν.

Ἄδωνιν ἡ Κυθήρη
ὡς εἶδε νεκρὸν ἤδη,
στυγνὰν ἔχοντα χαίταν,
ὠχρὰν τε τὰν παρειάν,
ἄγειν τὸν ὗν πρὸς αὐτὰν
ἔταξε τὼς Ἔρωτας.
οἱ δ' εὐθέως, ποτανοὶ
πᾶσαν δραμόντες ὕλαν,
στυγνὸν τὸν ὗν ἀνεῦρον,
δῆσάν τε κἀπέδησαν.
χῷ μέν, βρόχῳ καθάψας,
ἔσυρεν αἰχμάλωτον·
ὁ δ', ἐξόπισθ' ἐλαύνων,

ἔτυπτε τοῖσι τόξοις.
ὁ θὴρ δ᾽ ἔβαινε δειλῶς.
φοβεῖτο γὰρ Κυθήραν.
τῷ δ᾽ εἶπεν Ἀφροδίτα·
πάντων κάκιστε θηρῶν,
σὺ τόνδε μηρὸν ἴψω;
σύ μευ τὸν ἄνδρ᾽ ἔτυψας;
ὁ θὴρ δ᾽ ἔλεξεν ὧδε·
ὄμνυμί σοι, Κυθήρα,
αὐτάν σε, καὶ τὸν ἄνδρα,
καὶ ταῦτ᾽ ἐμεῦ τὰ δεσμά,
καὶ τώσδε τὼς κυναγώς,
τὸν ἄνδρα τὸν καλόν σευ
οὐκ ἤθελον πατάξαι·
ἀλλ᾽ ὡς ἄγαλμ᾽ ἐσεῖδον,
καὶ μὴ φέρων τὸ καῦμα,
γυμνὸν τὸν εἶχε μυρὸν
ἐμαινόμαν φιλᾶσαι,
καὶ μευ ἔσινε κραντήρ.
ταύτους λαβοῖσα, Κύπρι,
τούτους κόλαζε, τέμνε,
(τί γὰρ φέρω περισσώς;)
ἐρωτικὼς ὀδόντας.
αἰ δ᾽ οὐχί σοι τάδ᾽ ἀρκεῖ,
καὶ ταῦτ᾽ ἐμεῦ τὰ χείλη.
τί γὰρ φιλεῖν ἐτόλμων;
τὸν δ᾽ ἠλέησε Κύπρις,
εἶπέν τε τοῖς Ἔρωσι
τὰ δεσμά οἱ ᾽πιλῦσαι.

ἐκ τῶδ᾽ ἐπηκολούθει,
κᾀς ὕλαν οὐκ ἔβαινε·
καὶ δὴ πυρὶ προσελθὼν
ἔκαιε τὼς ἔρωτας.

ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΕΙΣ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΑ.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

YII. 25.

Οὗτος Ἀνακρείοντα, τὸν ἄφθιτον εἵνεκα Μουσῶν
ὑμνοπόλον, πάτρης τύμβος ἔδεκτο Τέω,
ὃς Χαρίτων πνείοντα μέλη, πνείοντα δ᾽ Ἐρώτων,
τὸν γλυκὺν ἐς παίδων ἵμερον ἡρμόσατο.
μοῦνος δ᾽ εἰν Ἀχέροντι βαρύνεται, οὐχ ὅτι λείπων
ἠέλιον, Λήθης ἐνθάδ᾽ ἔκυρσε δόμων·
ἀλλ᾽ ὅτι τὸν χαρίεντα μετ᾽ ἠϊθέοισι Μεγιστέα,
καὶ τὸν Σμερδίεω Θρῆκα λέλοιπε πόθον.
μολπῆς δ᾽ οὐ λῆγε μελιτερπέος, ἀλλ᾽ ἔτ᾽ ἐκεῖνο
βάρβιτον οὐδὲ θανὼν εὔνασεν εἰν Ἀΐδῃ.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

VII. 24.

Ἡμερὶ πανθέλκτειρα, μεθυτρόφε, μῆτερ ὀπώρης,
 οὔλης ἣ σκολιὸν πλέγμα φύεις ἕλικος,
Τηΐου ἡβήσειας Ἀνακρείοντος ἐπ' ἄκρῃ
 στήλῃ καὶ λεπτῷ χώματι τοῦδε τάφου,
ὡς ὁ φιλάκρητός τε καὶ οἰνοβαρὴς φιλόκωμος
 παννύχιος κρούων τὴν φιλόπαιδα χέλυν,
κἠν χθονὶ πεπτηὼς, κεφαλῆς ἐφύπερθε φέροιτο
 ἀγλαὸν ὡραίων βότρυν ἀπ' ἀκρεμόνων,
καί μιν ἀεὶ τέγγοι νοτερὴ δρόσος, ἧς ὁ γεραιὸς
 λαρότερον μαλακῶν ἔπνεεν ἐκ στομάτων.

ΛΕΩΝΙΔΑ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

Ἰδ' ὡς ὁ πρέσβυς ἐκ μέθας Ἀνακρέων
ὑπεσκέλισται, καὶ τὸ λῶπος ἕλκεται
ἐσάχρι γυίων· τῶν δὲ βλαυτίων τὸ μὲν
ὅμως φυλάσσει, θάτερον δ' ἀπώλεσε.
μελίσδεται δέ, τὰν χέλυν διακρέκων,
ἤτοι Βάθυλλον, ἢ καλὸν Μεγιστέα.
φύλασσε, Βάκχε, τὸν γέροντα, μὴ πέσῃ·

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

P. 365.

Πρέσβυν Ἀνακρείοντα χύδαν σεσαλαγμένον οἴνῳ
 θάεο, δινωτοῦ στρεπτὸν ὕπερθε λίθου,

δ γέρων λίχνοισιν ἐπ᾽ ὄμμασιν ὑγρὰ δεδορκὼς
ἄχρι καὶ ἀστραγάλων ἕλκεται ἀμπεχόναν·
σῶν δ᾽ ἀρβυλίδων τὰν μὲν μίαν, οἷα μεθυπλήξ,
ὤλεσεν· ἐν δ᾽ ἑτέρᾳ ῥικνὸν ἄραρε πόδα.
πει δ᾽ ἠὲ Βάθυλλον ἐφίμερον, ἠὲ Μεγιστέα,
αἰωρῶν παλάμᾳ τὰν δυσέρωτα χέλυν.
ὰ πάτερ Διόνυσε, φύλασσέ μιν· οὐ γὰρ ἔοικεν
ἐκ Βάκχου πίπτειν Βακχιακὸν θέραπα·

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

IX. 5[illegible]

σαι τὸν ἀνδριάντα τοῦτον, ὦ ξένε,
σπουδᾷ· καὶ λέγ᾽, ἐπὴν ἐς οἶκον ἔνθῃς,
ακρέοντος εἰκόν᾽ εἶδον ἐν Τέῳ,
τῶν πρόσθ᾽ εἴ τι περισσὸν ᾠδοποιῶν·
οσθεὶς δὲ χὤτι τοῖς νέοισιν ἅδετο,
ἐρεῖς ἀτρεκέως ὅλον τὸν ἄνδρα.

ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

VII.3[illegible]

ερδίῃ ἐπὶ Θρῃκὶ τακεὶς καὶ ἐς ἔσχατον ὀστεῦν,
κώμου καὶ πάσης κοίρανε παννυχίδος,
ρπνότατε Μούσῃσιν Ἀνάκρεον, ὦ 'πὶ Βαθύλλῳ
χλωρὸν ὑπὲρ κυλίκων πολλάκι δάκρυ χέας,
τόματαί σοι κρῆναι ἀναβλύζοιεν ἄκρητον,
κῆκ μακάρων προχοαὶ νέκταρος ἀμβροσίου·
τόματοι δὲ φέροιεν ἴον, τὸ φιλέσπερον ἄνθος,
κῆποι, καὶ μαλακῇ μύρτα τρέφοιντο δρόσῳ,
ρα καὶ ἐν Δηοῦς οἰνωμένος ἁβρὰ χορεύσῃς,
βεβληκὼς χρυσέην χεῖρας ἐπ᾽ Εὐρυπύλην.

[illegible] VII.37.7[illegible]
[illegible] 6.7. [illegible] 227 [illegible] 30.4.5[illegible] IX.34[illegible]
[illegible] 734. XI. 1[illegible] 363. XII. 14. 37. [illegible]

VII.23. **ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.**

Θάλλοι τετρακόρυμβος, Ἀνάκρεον, ἀμφὶ σὲ κισσός,
ἁβρά τε λειμώνων πορφυρέων πέταλα·
πηγαὶ δ᾽ ἀργινόεντος ἀναθλίβοιντο γάλακτος,
εὐῶδες δ᾽ ἀπὸ γῆς ἡδὺ χέοιτο μέθυ,
ὄφρα κέ τοι σποδιή τε καὶ ὀστέα τέρψιν ἄρηται,
εἰ δή τις φθιμένοις χρίμπτεται εὐφροσύνα,
ὦ τὸ φίλον στέρξας, φίλε, βάρβιτον, ὦ σὺν ἀοιδᾷ
πάντα διαπλώσας καὶ σὺν ἔρωτι βίον.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

VII.27.

Εἴης ἐν μακάρεσσιν, Ἀνάκρεον, εὖχος Ἰώνων,
μήτ᾽ ἐρατῶν κώμων ἄνδιχα, μήτε λύρης·
ὑγρὰ δὲ δερκομένοισιν ἐν ὄμμασιν οὖλον ἀείδοις,
αἰθύσσων λιπαρῆς ἄνθος ὕπερθε κόμης,
ἠὲ πρὸς Εὐρυπύλην τετραμμένος, ἠὲ Μεγιστῆ,
ἢ Κίκονα Θρηκὸς Σμερδίεω πλόκαμον,
ἡδὺ μέθυ βλύζων, ἀμφίβροχος εἵματα Βάκχῳ,
ἄκρητον θλίβων νέκταρ ἀπὸ στολίδων.
τρισσοῖς γάρ, Μούσῃσι, Διωνύσῳ καὶ Ἔρωτι,
πρέσβυ, κατεσπείσθη πᾶς ὁ τεὸς βίοτος.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

VII.29

Εὕδεις ἐν φθιμένοισιν, Ἀνάκρεον, ἐσθλὰ πονήσας,
εὕδει δ᾽ ἡ γλυκερὴ νυκτιλάλος κιθάρα,
εὕδει καὶ Σμέρδις, τὸ πόθων ἔαρ, ᾧ σὺ μελίσδων,
βάρβιτ᾽, ἀνεκρούου νέκταρ ἐναρμόνιον.

ἠϊθέου γὰρ Ἔρωτος ἔφυς σκοπός· ἐς δὲ σὲ μοῦνον
  τόξα τε καὶ σκολιὰς εἶχεν ἐκηβολίας.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ξεῖνε, τάφον παρὰ λιτὸν Ἀνακρείοντος ἀμείβων,
  εἴ τί τοι ἐκ βίβλων ἦλθεν ἐμῶν ὄφελος,
σπεῖσον ἐμῇ σποδιῇ, σπεῖσον γάνος, ὄφρα κεν οἴνῳ
  ὀστέα γηθήσῃ τἀμὰ νοτιζόμενα,
ὡς ὁ Διωνύσοιο λελασμένος οὔ ποτε κώμων,
  ὡς ὁ φιλακρήτου σύντροφος ἁρμονίης,
μηδὲ καταφθίμενος Βάκχου δίχα τοῦτον ὑποίσω
  τὸν γενεῇ μερόπων χῶρον ὀφειλόμενον.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τύμβος Ἀνακρείοντος· ὁ Τήϊος ἐνθάδε κύκνος
  εὕδει, χ' ἡ παίδων ζωροτάτη μανίη.
ἀκμὴν λειριόεντι μελίζεται ἀμφὶ Βαθύλλῳ
  ἵμερα, καὶ κισσοῦ λευκὸς ὄδωδε λίθος.
οὐδ' Ἀΐδης σοι ἔρωτας ἀπέσβεσεν, ἐν δ' Ἀχέροντος
  ὤν, ὅλος ὠδίνεις Κύπριδι θερμοτέρῃ·

ΕΥΓΕΝΟΥΣ.

Τὸν τοῖς μελιχροῖς Ἱμέροισι σύντροφον,
Αυαῖ, Ἀνακρέοντα, Τήϊον κύκνον,
ἔσφηλας ὑγρῇ νέκταρος μεληδόνι.
λοξὸν γὰρ αὐτοῦ βλέμμα, καὶ περὶ σφυροῖς

ῥιφεῖσα λώπευς πέζα, καὶ μονοζυγὲς
μέθην ἐλέγχει σάνδαλον· χέλυς δ' ὅμως
τὸν εἰς Ἔρωτας ὕμνον ἀγλαΐζεται.
ἄπτωτα τήρει τὸν γεραιόν, Εὔιε.

ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

P. 307.

Τήϊον ἀμφοτέρων με βλέπεις ἀκόρεστον ἐρώτων
πρέσβυν, ἴσον κούροις, ἶσον ἀδόντα κόραις.
ὄμμα δέ μευ Βρομίῳ βεβαρημένον, ἠδ' ἀπὸ κώμων
τερπνὰ φιλαγρύπνων σήματα παννυχίδων.

ΑΛΛΟ.

Ὦ ξένε, τόνδε τάφον τὸν Ανακρείοντος ἀμείβων,
σπεῖσόν μοι παριών· εἰμὶ γὰρ οἰνοπότης.

ΑΛΛΟ.

VII. 58.

Πολλὰ πιὼν τέθνηκας, Ἀνάκρεον. Ἀλλὰ τρυφήσας·
καὶ σὺ δὲ μὴ πίνων ἵξεαι εἰς Ἀΐδην.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΑΠΟ ΥΠΑΡΧΩΝ ΑΙΓΥΠΤΙΟΥ.

VII. 32.

Πολλάκι μὲν τόδ' ἄεισα, καὶ ἐκ τύμβου δὲ βοήσω·
Πίνετε, πρὶν ταύτην ἀμφιβάλησθε κόνιν.

12. 13. 9. 20. 5.

661. 738. 9.

203. 325. A. 42

ΕΚ ΤΩΝ ΣΑΠΦΟΥΣ

ΛΕΙΨΑΝΑ ΤΙΝΑ.

α'. ΕΙΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ.

Ποικιλόθρον', ἀθάνατ' Ἀφροδῖτα,
ιαῖ Διός, δολοπλόκε, λίσσομαί σε,
ιή μ' ἄσαισι, μηδ' ἀνίαισι δάμνα,
πότνια, θῦμον·
ἰλλὰ τυῖδ' ἔλθ', αἴ ποκα κἀτέρωτα
ᾶς ἐμᾶς αὔδας ἀΐοισα πόλλυ
κλυες, πατρὸς δὲ δόμον λιποῖσα,
χρύσεον ἦλθες
ρμ' ὑποζεύξασα, κάλοι δέ σ' ἆγον
ικέες στροῦθοι, περὶ γᾶς μελαίνας
ύκνα δινῦντες πτέρ' ἀπ' ὠρανῶ, αἰθέ-
ρος διὰ μέσσω·
ἶψ' ἀλλ' ἐξίκοντο· τὺ δ', ὦ μάκαιρα,
ειδιάσαισ' ἀθανάτω προσώπω,
ρε' ὅ ττι γ' ἦν τὸ πέπονθα, κ' ὅ ττι
δή σε κάλημι,

κ' ὄττι ἐμῷ μάλιστ' ἐθέλω γενέσθαι
μαινόλα θύμω, τίνα δ' αὖτε πείθη-
μι σαγήνεσσαν φιλότατα· τίς σ', ὦ
Σαπφοῖ, ὑβρίζει;
καὶ γὰρ αἰ φεύγει, ταχέως διώξει·
αἰ δὲ δῶρα μὴ δέκετ', ἀλλὰ δώσει·
αἰ δὲ μὴ φιλεῖ, ταχέως φιλάσει,
ἢ οὔ κεν ἐθέλλοις.
ἔλθ' ἐμοὶ καὶ νῦν, χαλεπᾶν δὲ λῦσον
ἐκ μεριμνᾶν, ὄσσα δ' ἐμοὶ τελέσσαι
θῦμος ἰμέῤῥει, τέλεσον· τὺ δ' αὔτα
σύμμαχος ἔσσο.

β'. ΠΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΑ ΕΡΩΜΕΝΗΝ

Φαίνεταί μοι κῆνος ἴσος θεοῖσιν
ἔμμεν ὠνὴρ, ὄστις ἐναντίος τοι
ἰσδάνει, καὶ πλασίον ἆδυ φωνᾶ-
σαί σ' ὑπακούει,
καὶ γελαΐς ἰμερόεν· τό μοι 'μὰν
καρδίαν ἐν στήθεσιν ἐπτόασεν.
ὡς γὰρ εἴδω σε, βροχέως με φωνᾶς
οὐδὲν ἔτ' ἴκει·
ἀλλὰ καμμὲν γλῶσσα ἔαγε, λέπτον δ'
αὐτίκα χρῷ πῦρ ὑποδεδρόμακεν,
ὀππάτεσσιν δ' οὐδὲν ὄρημι, βομβεῦ-
σιν δ' ἀκοαί μοι·
καδδ' ἴδρως ψῦχρος χέεται, τρόμος δὲ

ῶσαν ἀγρεῖ, χλωροτέρα δὲ ποίας
ιμί· τεθνάκην δ' ὀλίγω 'πιδεῦσα,
φαίνομαι ἄπνους.
λλὰ πᾶν τολματόν, ἐπεὶ πένητα---
* * * * *

γ′. Πρὸς πλουσίαν, ἀλλ' ἀμαθῆ καὶ ἄμουσον γυναῖκα.

Κατθανοῖσα δὲ κείσεαι·
οὐδέ τι μναμοσύνα σέθεν
ἔσσεται οὐδέποκ' ὕστερον·
οὐ γὰρ πεδέχεις βρόδων
τῶν ἐκ Πιερίας. ἀλλ' ἀφανὴς
κὴν 'Αΐδα δόμοις φοιτάσεις.
οὐδεὶς δέ σε βλέψει πέδαυρον
νεκύων ἐκπεποταμέναν.

δ′.

'Ελθέ, Κύπρι, χρυσείαισιν
ἐν κυλίκεσσιν ἀβροῖς
συμμεμιγμένον θαλίαισι
νέκταρ οἰνοχοεῦσα
τούτοισι τοῖς ἑταίροις
ἐμοῖς γε καὶ σοῖς.

ε΄.

Γλυκεῖα μᾶτερ, οὔ τι δύναμαι κρέκειν τὸν ἱστόν,
πόθῳ δαμεῖσα παιδός, βραδινὰν δι' Ἀφροδίταν.

ϛ΄.

Δέδυκε μὲν ἁ Σελάνα
καὶ Πληϊάδες, μέσαι δὲ
νύκτες, παρὰ δ' ἔρχετ' ὥρα·
ἐγὼ δὲ μόνα καθεύδω.

Vid. A. Hd. VI. 269. VII. 489. 505.

ΗΡΙΝΝΗΣ ΩΔΗ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΡΩΜΗΝ.

vel Melinno.

Χαῖρέ μοι, Ῥώμα, θυγάτηρ Ἄρηος,
χρυσεομίτρα, δαΐφρων ἄνασσα,
σεμνὸν ἃ ναίεις ἐπὶ γᾶς Ὄλυμπον
αἰὲν ἄθραυστον.
σοὶ μόνᾳ πρεσβίστα δέδωκε Μοῖρα
κῦδος ἀῤῥήκτω βασιλῆον ἀρχᾶς,
ὄφρα κοιρανῆον ἔχοισα κάρτος
ἁγεμονεύῃς.
σᾷ δ᾽ ὑπὸ σδεύγλᾳ κρατερῶν λεπάδνων
στέρνα γαίας καὶ πολιᾶς θαλάσσας
σφίγγεται· σὺ δ᾽ ἀσφαλέως κυβερνᾷς
ἄστεα λαῶν.
πάντα δὲ σφάλλων ὁ μέγιστος αἰὼν,
καὶ μεταπλάσσων βίον ἄλλοτ᾽ ἄλλως,
σοὶ μόνᾳ πλησίστιον οὖρον ἀρχᾶς
οὐ μεταβάλλει.
ἦ γὰρ ἐκ πάντων σὺ μόνα κρατίστους
ἄνδρας αἰχματάς, μεγάλους, λοχεύεις,
εὔσταχυν Δάματρος ὅπως συνοίσῃς
καρπὸν ἀπ᾽ ἀνδρῶν,

E

Vid. Anthol. VI.352. VII.710.12.

ΕΚ ΤΩΝ

ΑΛΚΑΙΟΥ ΜΙΤΥΛΗΝΑΙΟΥ

α΄.

Ὕει μὲν ὁ Ζεὺς· ἐν δ' ὠρανῷ μέγας
χειμών· πεπάγασι δ' ὑδάτων ῥοαί.
κάββαλε τὸν χειμῶν', ἐπὶ μὲν τιθεὶς
πῦρ, ἐν δὲ κιρναὶς οἶνον ἀφειδέως
μελιχρόν, αὐτὰρ ἀμφὶ κόρσᾳ
μαλθακὸν ἀμφικνέφαλον.

β΄.

Τέγγε πνεύμονας οἴνῳ· τὸ γὰρ ἄστρον περιτέλλεται,
ἁ δ' ὥρα χαλεπά· πάντα δὲ διψᾷ ὑπὸ καύματο

γ΄.

Νῦν χρὴ μεθύσκειν, καί τινα πρὸς βίαν
πίνειν, ἐπειδὴ κάτθανε Μυρσίλος.

δ΄.

Μηδὲν ἄλλο φυτεύσῃς πρότερον δένδρεον ἀμπέλ

ε'.

Οὐ χρὴ κακοῖσι θυμὸν ἐπιτρέπειν.
προκόψομεν γὰρ οὐδὲν, ἀσάμενοι,
ὦ Βακχί· φάρμακον δ' ἄριστον,
οἶνον ἐνεικαμένοις μεθύσθαι.

Vid. Anthol. VI. 187. VII. 5. 429. 536.

ΕΚ ΤΩΝ
ΒΑΚΧΥΛΙΔΟΥ.

α'.

Γλυκεῖ' ἀνάγκα σευομένα κυλίκων
θάλπησι θυμόν· Κύπριδος δ'
ἐλπὶς αἰθύσσει φρένας,
ἀναμιγνυμένα Διονυσίοισι δώροις,
ἀνδράσι θ' ὑψοτάτω
πέμπει μερίμνας.
καί τις μὲν πόλεων
κρήδεμνον λύει,
πᾶσι δ' ἀνθρώποις
μοναρχήσειν δοκεῖ·
χρυσῷ δ' ἐλέφαντί τε
μαρμαίρουσιν οἶκοι·
πυροφόροι δὲ κατ' αἰγλήεντα
νῆες ἄγουσ' ἀπ' Αἰγύπτου
μέγιστον πλοῦτον,
ὃς π.:.οντος ὁρμαίνει κέαρ.

β'.

Τίκτει δέ τε θνατοῖσιν Εἰρήνα μεγάλα
πλοῦτον καὶ μελιγλώσσων ἀοιδῶν ἄνθεα,
δαιδαλέων τ' ἐπὶ βωμῶν
θεοῖσιν αἴθεται βοῶν
ξανθᾷ φλογὶ μηρία,
εὐτρίχων τε μήλων.
γυμνασίων τε νέοις,
αὐλῶν τε καὶ κώμων μέλει.
ἐν δὲ σιδαροδέτοισι
πόρπαξιν αἰθᾶν ἀραχνᾶν
ἱστοὶ πέλονται· ἔγχεά τε λογχωτά,
ξίφεά τ' ἀμφάκεα δάμναται εὐρώς.
χαλκέων δ' οὐκ ἔτι σαλπίγγων κτύπος,
οὐδὲ συλᾶται μελίφρων
ὕπνος ἀπὸ βλεφάρων,
ἀμὸν ὃς θάλπει κέαρ.
συμποσίων δ' ἐρατῶν βρίθοντ' ἀγυιαί,
παιδικοί θ' ὕμνοι φλέγονται.

γ'.

Οὐ βοῶν πάρεστι σώματ', οὔτε χρυσὸς
οὔτε πορφύρεοι τάπητες,
ἀλλὰ θυμὸς εὐμενής,
Μοῦσά τε γλυκεῖα, καὶ Βοιωτίοισιν
ἐν σκύφοισιν οἶνος ἡδύς.

δ'.

Λυδία μὲν γὰρ λίθος
μανύει χρυσόν·
ἀνδρῶν δ' ἀρετὰν
σοφίαν τε παγκρατὴς
ἐλέγχει ἀλάθεια·

ε'.

Ἕτερος δ' ἐξ ἑτέρου σοφὸς
τό τε πάλαι τό τε νῦν.
οὐδὲ γὰρ ῥᾷστον ἀῤῥήτων
ἐπέων πύλας ἐξευρεῖν.

Vid. Anthol. VI. 53. 313. XIII. 28.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ ΠΑΙΑΝ.

Diog. Laert. lib. V. ... VII, 7 (v. I, p. 2..)

Ἀρετὰ πολύμοχθε γένει βροτείῳ,
θήραμα κάλλιστον βίῳ,
σᾶς περὶ, παρθένε, μορφᾶς
καὶ θανεῖν ζαλωτὸς ἐν Ἑλλάδι πότμος,
καὶ πόνους τλῆναι μαλεροὺς ἀκάμαντας·
τοῖον ἐπὶ φρέν᾽ ἔρωτα βάλλεις,
καρπὸν φέρεις τ᾽ ἀθάνατον,
χρυσοῦ τε κρέσσω καὶ γονέων,
μαλακαυχητοῖό θ᾽ ὕπνου.
σεῦ δ᾽ ἕνεχ᾽ ὁυκ Διὸς Ἡρακλέης,
Λήδας τε κοῦροι πόλλ᾽ ἀνέτλασαν,
ἔργοις σὰν ἀγορεύοντες δύναμιν,
σοῖς τε πόθοις Ἀχιλλεὺς,
Αἴας τ᾽ Αΐδαο δόμους ἦλθον·
σᾶς δ᾽ ἕνεκα φιλίου μορφᾶς
ὁ Ἀταρνέως ἔντροφος
ἀελίου χήρωσεν αὐγάς.
τοιγὰρ ἀοίδιμον ἔργοις
ἀθάνατόν τέ μιν αὐξήσουσι Μοῦσαι
Μναμοσύνας θύγατρες,
Διὸς Ξενίου σέβας αὔξουσαι,
φιλίας τε γέρας βεβαίου.

Vid. Anthol. A. S. 9.

ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ
ΑιΣΜΑΤΑ
Η ΣΚΟΛΙΑ.

α΄. ΠΙΤΤΑΚΟΥ ΜΙΤΥΛΗΝΑΙΟΥ.

Ἔχοντα δεῖ τόξον καὶ ἰοδόκον φαρέτραν
στείχειν ποτὶ φῶτα κακόν.
πιστὸν γὰρ οὐδὲν γλῶσσα διὰ στόματος λαλεῖ,
διχόμυθον ἔχουσα κραδίῃ νόημα.

β΄. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Συνετῶν ἐστὶν ἀνδρῶν,
πρὶν γενέσθαι τὰ δυσχερῆ,
προνοῆσαι, ὅπως μὴ γένηται·
ἀνδρείων δὲ, γενόμενα εὖ θέσθαι.

γ΄. ΒΙΑΝΤΟΣ ΠΡΙΗΝΕΩΣ.

Ἀστοῖσιν ἄρεσκε πᾶσιν, ἐν πόλει αἶκε μένῃς·
πλείσταν γὰρ ἔχει χάριν. αὐθάδης δὲ τρόπος

πολλάκι βλαβερὰν ἐξέλαμψεν ἄταν.

δ'. ΣΟΛΩΝΟΣ ΑΘΗΝΑΙΟΥ.

Πεφυλαγμένος ἄνδρα ἕκαστον,
ὅρα μὴ κρυπτὸν ἔγχος ἔχων
κραδίῃ, φαιδρῷ προσεννέπῃ προσώπῳ,
γλῶσσα δέ οἱ διχόμυθος
ἐκ μελαίνας φρενὸς γεγωνῇ·

ε'. Ἀδέσποτον.

Ἐκ γῆς χρὴ κατιδεῖν πλόον,
εἴ τις δύναιτο, καὶ παλάμην ἔχοι·
ἐπὴν δὲ κῆν πόντῳ γένηται,
τῷ παρεόντι τρέχειν ἀνάγκη.

ϛ'. Ἀδέσποτον.

Εἴθ' ἐξῆν, ὁποῖός τις
ἦν ἕκαστος, τὸ στῆθος
διελόντα γνῶναι, ἔπειτα
τὸν νοῦν ἐσιδόντα, πάλιν τε κλείσαντ',
ἄνδρα φίλον νομίζειν ἀδόλῳ φρενί.

ζ'. Ἀδέσποτον.

Αἶ, αἶ, Λειψύδριον προδοσέταιρον,
οἵους ἄνδρας ἀπώλεσας, μάχεσθαι

ἀγαθούς τε, καὶ εὐπατρίδας,
οἳ τότ᾽ ἔδειξαν, οἵων πατέρων κύρησαν.

η΄. ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΥ.

Ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω,
ὥσπερ Ἁρμόδιος κ᾽ Ἀριστογείτων,
ὅτε τὸν τύραννον κτανέτην,
ἰσονόμους τ᾽ Ἀθήνας ἐποιησάτην.
Φίλταθ᾽ Ἁρμόδι᾽, οὔ τί που τέθνηκας.
νήσοις δ᾽ ἐν μακάρων σέ φασιν εἶναι,
ἵνα περ ποδώκης Ἀχιλεύς,
Τυδείδην τε φασὶν Διομήδεα.
Ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω,
ὥσπερ Ἁρμόδιος κ᾽ Ἀριστογείτων,
ὅτ᾽ Ἀθηναίης ἐν θυσίαις
ἄνδρα τύραννον Ἵππαρχον ἐκαινέτην.
Ἀεὶ σφῷν κλέος ἔσσεται κατ᾽ αἶαν,
φίλταθ᾽ Ἁρμόδιε κ᾽ Ἀριστόγειτον,
ὅτι τὸν τύραννον κτάνετον
ἰσονόμους τ᾽ Ἀθήνας ἐποιήσατον.

θ΄. Ἀδέσποτον.

Ἰὼ Πάν, Ἀρκαδίας
μεδέων κλεεννᾶς,
ὀρχηστά, Βρομίαις ὀπαδὲ
Νύμφαις γελασίαις,
ἰώ, Πάν, ἐπ᾽ ἐμαῖς

ταῖσδ' εὐφροσύναις ἀοιδαῖς al. lec. sine ταῖσδ' ... ἀοιδαῖς
ἄειδε κεχαρημένος. al. lec. ἀεὶ δὴ
νικήσαμεν, ὡς ἐβουλόμεθα,
καὶ νίκην ἔδοσαν οἱ θεοί,
φέροντες παρὰ Πανδρόσου
ὡς φίλην Ἀθηνᾶν. al. lec. sine hoc versu.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Athen. XV. 694.

Ὑγιαίνειν μὲν ἄριστον ἀνδρὶ θνατῷ. al. lec. θνητῷ
δεύτερον δέ, φυὰν καλὸν γενέσθαι· .. .. x. φ.
τρίτον δέ, πλουτεῖν ἀδόλως· εἶτα
τέταρτον, ἡβᾶν μετὰ τῶν φίλων. *

ι'. ΤΙΜΟΚΡΕΟΝΤΟΣ ΡΟΔΙΟΥ

Sch. Ar. ... 532.

Ὤφελές γ', ὦ τυφλὲ Πλοῦτε,
μήτε γῇ, μήτ' ἐν θαλάσσῃ
μήτ' ἐν ἠπείρῳ φανῆναι,
ἀλλὰ Τάρταρόν τε ναίειν
κἀχέροντα· διὰ σὲ γὰρ
πάντ' ἐν ἀνθρώποις κάκ' ἐστί.

Vid. Animad. XIII. 31.

ια'. Ἀδέσποτον.

Athen. XV. 694.

Παλλὰς Τριτογένει', ἄνασσ' Ἀθηνᾶ,
ὄρθου τήνδε πόλιν τε καὶ πολίτας,

*Al. lec. τὸ τρίτον δέ, πλουτεῖν ἀδόλως· καὶ τὸ τέταρτον ἡβᾶν μετὰ ...

al. le σίνε ἄτερ ἀλγέων τε καὶ στάσεων
τι. καὶ θανάτων ἀώρων,
σύ τε καὶ πατήρ.

ιβ'. Ἀδέσποτον.

XV, 694.

al. le Ὀλυμπίαν Πλούτου μητέρ', Ὀμπνίαν
ἀείδω Δήμητρα,
στεφανηφόροις ἐν ὥραις,
σέ τε, παῖ Διός, Περσεφόνη.
χαίρετον, εὖ δὲ τάνδ' ἀμφέπετον πολιν.

ιγ'. Ἀδέσποτον.

Ἐν Δήλῳ ποτ' ἔτικτε τέκνα Λατώ,
Φοῖβον χρυσοκόμαν, ἄνακτ' Ἀπόλλωνα,
ἐλαφηβόλον τ' ἀγροτέραν Ἄρτεμιν,
ἃ γυναικῶν μέγ' ἔχει κράτος.

ιδ'. Ἀδέσποτον.

675.

Παῖ Τελαμῶνος, Αἶαν αἰχμητά,
λέγουσί σ' ἐς Τροίαν ἄριστον
ἐλθεῖν Δαναῶν μετ' Ἀχιλλέα. al. καὶ
τὸν Τελαμῶνα πρῶτον,
Αἴαντα δὲ δεύτερον
ἐς Τροίαν λέγουσιν
ἐλθεῖν Δαναῶν μετ' Ἀχιλλέα. al. καὶ

ιε'. ΠΡΑΞΙΛΛΗΣ ΣΙΚΥΩΝΙΑΣ.

Ἀδμήτου λόγον, ὦ 'ταῖρε, μαθὼν, τοὺς ἀγαθοὺς φίλει·
τῶν δειλῶν δ' ἀπέχου, γνοὺς ὅτι δειλοῖς ὀλίγη χάρις·

ις'. Ἀδέσποτον.

Ὁ καρκίνος ὧδ' ἔφη,
χαλᾷ τὸν ὄφιν λαβών·
εὐθέα χρὴ τὸν ἑταῖρον ἔμεν,
καὶ μὴ σκολιὰ φρονεῖν.

ιζ'. Ἀδέσποτον.

Ὑπὸ παντὶ λίθῳ σκορπίος, ὦ 'ταῖρ', ὑποδύεται·
φράζευ, μή σε βάλῃ. τῷ δ' ἀφανεῖ πᾶς ἕπεται δόλος.

ιη'. Ἀδέσποτον.

Ὅστις ἄνδρα φίλον μὴ προδίδωσιν, μεγάλην ἔχει
τιμὰν ἔν τε βροτοῖς, ἔν τε θεοῖσιν, κατ' ἐμὸν νόον.

ιθ'. Ἀδέσποτον.

Ἔγχει κάθωνι, διάκονε,
μηδ' ἐπιλήθου, εἰ δὴ χρὴ
τοῖς ἀγαθοῖς ἀνδράσιν οἰνοχοεῖν.

κ'. Ἀδέσποτον.

Σύν μοι πῖνε, συνήβα,

συνέρα, συνστεφανηφόρει,
σύν μοι μαινομένῳ μαίνεο,
συνσωφρονήσω σώφρονι. al. lec. σὺν σώφρονι

κα'. Ἀδέσποτον.

Ath. . . . XV, 695.

Εἴθε λύρα καλὴ γενοίμην ἐλεφαντίνη,
καί με καλοὶ παῖδες φοροῖεν
Διονύσιον ἐς χορόν.
εἴθ' ἄπυρον καλὸν
γενοίμην μέγα χρυσίον,
καί με καλὴ γυνὴ φοροίη
καθαρὸν θεμένη νόον.

κβ'. Ἀδέσποτον.

Ἁ ὗς τὰν βάλανον τὰν μὲν ἔχει, τὰν δ' ἔραται λαβεῖν·
κἀγὼ παῖδα καλὴν τὰν μὲν ἔχω, τὰν δ' ἔραμαι λαβεῖν.

κγ'. Ἀδέσποτον.

Πόρνη καὶ βαλανεὺς ταυτὸν ἔχουσ' ἐμπεδέως ἔθος·
ἐν ταυτᾷ πυέλῳ τόν τ' ἀγαθὸν τόν τε κακὸν λόει.

κδ'. ΣΕΛΕΥΚΟΥ.

697.

Κἀγὼ παιδοφιλήσω. πολὺ μοι κάλλιον ἢ γαμεῖν.
παῖς μὲν γὰρ παρεὼν κἠν πολέμῳ μᾶλλον ἐπωφελεῖ·

ΥΒΡΙΟΥ ΚΡΗΤΟΣ.

Athen. XV. 695

Ἔστι μοι πλοῦτος, μέγα δόρυ, καὶ ξίφος,
καὶ τὸ καλὸν λαισήϊον, πρόβλημα χρωτός·
τούτῳ γὰρ ἀρῶ, τούτῳ θερίζω, τούτῳ
πατέω τὸν ἁδὺν οἶνον ἀπ᾿ ἀμπέλω,
τούτῳ δεσπότας μνοίας κέκλημαι, τοὶ δὲ,
μὴ τολμῶντες ἔχειν δόρυ καὶ τὸ καλὸν λαισήϊον,
πάντες γόνυ πεπτηότες ἐμοί, κυνέοντι
δεσπόταν, καὶ βασιλέα μέγαν φωνέοντι.

κϛ΄. ΑΡΙΦΡΟΝΟΣ

ΣΙΚΥΩΝΙΟΥ.

Athen. XV. 702.

Ὑγίεια, πρεσβίστα μακάρων,
μετὰ σεῦ ναίοιμι
τὸ λειπόμενον βιοτᾶς·
σὺ δ᾿ ἐμοὶ πρόφρων σύνοικος εἴης.
εἰ γάρ τις ἢ πλούτου χάρις, ἢ τεκέων,
τᾶς ἰσοδαίμονός τ᾿ ἀνθρώποις
βασιλῆδος ἀρχᾶς, ἢ πόθων,
οὓς κρυφίοις Ἀφροδίτης ἄρκυσι θηρεύομεν,
ἢ εἴ τις ἄλλα θεόθεν ἀνθρώποισι τέρψις,
ἢ πόνων ἀμπνοὰ πέφανται,
μετὰ σεῖο, μάκαιρ᾿ Ὑγίεια,
τέθηλε πάντα, καὶ λάμπει Χαρίτων ἔαρ·
σέθεν δὲ χωρὶς οὔ τις εὐδαίμων.

ΑΡΧΙΛΟΧΟΥ.

Οὐ φιλέω μέγαν στρατηγὸν,
οὐδὲ διαπεπλιγμένον,
οὐδὲ βοστρύχοισι γαῦρον,
οὐδ' ὑπεξυρημένον·
ἀλλά μοι μικρός τις εἴη,
καὶ περὶ κνήμας ἰδεῖν
ῥαιβὸς, ἀσφαλῶς βεβηκὼς
ποσσὶ, καρδίας τε πλέως,
καὶ ἐπιγονήμασι δασύς.

Vid. Anthol. VI. 133, VII. 441.

AD
ANACREONTICA NOTAE.

Libros quinque Carminum, quae scripserat Anacreon ἢ παρ᾽ οἶνον, ἢ σὺν ἱμέροις, absumsit deplorandum illud naufragium, quo tot antiquitatis monumenta intercidere. Superstitem unicam tabulam, qua pauci continentur festivissimi senis lusus, studio debemus Constantini Cephalae, qui Saec. X. vixit. Is quum novam Syllogen concinnaret Epigrammatum, in capita distributorum, simul compositis quae eiusdem essent argumenti, Anacreontis reliquiis ei inseruit, admixtis aliis, quae homines haud illepidi, Anacreontem pro ingenii sui modo aemulati, luserant, sequiore aetate, quum iam dudum temerata fuisset graeci sermonis puritas, et metricae leges observari desiissent. Huic capiti titulum fecit Ἀνακρέοντος Τηΐου συμποσιακὰ ἡμιάμβια, καὶ Ἀνακρεόντεια καὶ τρίμετρα: unde arguitur ne ipsum quidem credidisse, omnia ista sonuisse Teïum barbiton. Prudenter quidem fecisset, si sui cuique odario auctoris nomen praefixisset: verum quibuscumque integer est sensus, ii facile avem ex cantu dignoscent. Constantini Sylloge odaria LIX. continet, quorum IV. ut legi prorsus indigna, praetermisimus: cetera omnia hic libellus exhibet.

P. 9. v. 10. Hinc Ovidius Am. II. 1.

—Heroum clara vale
nomina: non apta est gratia vestra mihi.

P. 10. v. 4. γυναιξὶν οὐκ ἔτ' εἶχεν. *Horum nihil super erat simile, quo mulieres impertiri posset. Quid igitur dedit?* Quid planius, modo ne poëta dialecticorum normam sequi cogatur? Jo. Davisius ad Ciceronem de N. D. II. 47. conjecturam protulit, qua nihil infelicius,

γυναιξὶν οὐκ ἐπεῖχεν.
τί οὖν δίδωσι;

Nullamne curam gessit mulierum? Quid igitur illis impertit? Formam. Bene, meo judicio, H. Stephanus φρόνημα *prudentiam* interpretatus est, quo sensu vocem accepit haud contemnendi poematii auctor, qui Phocylidis nomen mentitus est. E loco huc admoveri solito mendam sustulit acumen eruditi viri, gymnasii in Alsatiae oppido *Bouxweiller* praefecti. Sic porro legendus est:

Ὅπλον ἑκάστῳ νεῖμε θεὸς· φύσιν ἠερόφοιτον
Ὄρνισι· πώλοις ταχυτῆτ', ἀλκήν τε λέουσι·
Ταύροις δ' αὐτόχυτον κέρας ἐστίν· κέντρα μελίσσαις,
Ἔμφυτον ἄλκαρ, ἔδωκε· λόγος δ' ἔρυμ' ἀνθρώποισι.

Vide nostram editionem Gnomicorum Poëtarum p. 116.

P. 11. v. 8. ἔς τί, *in quantum.* Male coaluerant duae voculae. Non dubitat, quin madefactus nervus aliquanto remissior factus fuerit. Proinde vel ipsi sententiae minus apta est H. Stephani emendatio, εἴ τι.

Ibid. 26. τί σε δεῖ λίθον μυρίζειν. Sententiam expressit lepidis elegis Poëta nescio quis antiquus, in Anthologia et in sepulcrali lapide apud Muratorium, Inscriptionum Thesauri p. 1321.

Μὴ μύρα, μὴ στεφάνους στήλῃ χαρίσῃ· λίθος ἐστί.
Μηδὲ τὸ πῦρ φλέξῃς· ἐς κενὸν ἡ δαπάνη.
Ζῶντί μοι, εἴ τι γ' ἔχεις, μετάδος· τέφραν δὲ μεθύσκων,
Πηλὸν ποιήσεις, κοὐχ ὁ θανὼν πίεται.

P. 12. v. 5. *πρὶν ἐκεῖσε δεῖ μ' ἀπελθεῖν.* Sic legendum, nisi quis malit, *πρὶν ἐκεῖ δέῃ μ' ἀπελθεῖν.* Utrum praeferatur, ciccum non interduim. In membr. scriptum, *πρὶν ἔρως ἐκεῖ μ' ἀπελθεῖν.* Inepta est Amoris compellatio. Baxterus inde fecit, *πρὶν, ἐρῶ σε, δεῖ μ' ἀπελθεῖν.* Poterat e vestigiis veteris scripturae non absistere: *πρὶν ἐρῶ σ', ἐκεῖ μ' ἀπελθεῖν.* At frigidum est istud *ἐρῶ σε.* Tum quod Latini dicunt *amabo*, apud Comicos tam saepe obvium, et *amare* pro *amanter rogare*, Graeci non sic efferre solent. Hoc sensu *στέργειν* apud Sophoclem observatum, at *ἐρῶ σε* nuspiam.

Ibid. v. 9. *μίξωμεν Διονύσῳ.* Insertum in membr. *τῷ* librarii errore, quem ipse adgnovit. Metrum dactylicum, ut anapaesticum et duorum versuum ante ultimum. Non raro in his odariis miscentur numeri. Pessime corruptos versiculos emendavit Lennepius ad Coluthum p. 7.

P. 13. v. 4. *θύρσους βρέμοντας κατακίσσοις πλοκάμοις* illustrat Salmasius de Homon. Hyles Iatricae p. 3. Simmias Thebanus Epigr. in Sophoclis tumulum:

Ἠρέμα, κισσέ,
ἑρπύζοις, χλοεροὺς ἐκπροχέων πλοκάμους.

Neminem de huius versiculi metro satagere velim, nisi eadem opera primum, octavum et nonum ad dimetri Anacreontici formam revocet. Mixti sunt, ut modo dicebam, numeri.

V. 7. E mendosa membran. scriptura lectionem hanc eruit Salmasius:

ἁβροχαίταις δ' ἅμα κούροις,
στομάτων ἁδὺ πνεόντων,
κατὰ πηκτίδων ἀθύρω
προχέων λίγειαν ὀμφάν.

E nostra venustior suboritur imago.

V. 17. *χαλεπὸς Ἔρως ῥαπίζων* Vulgatum *βαδίζων* librarii stupori debetur, *χαλεπῶς* editorum temeritati. V. 5. *ἱδρὼς* membranae exhibent, quod, quia

praecedebat πεῖρεν, inepte mutatum fuit in ὕδρος, quum longe proclivius esset idoneum verbum reponere τεῖρεν, quod ab Homero sumsisse videtur Lyricus. Il. E. 796. ἱδρὼς γάρ μιν ἔτειρεν· Φ. 51. τεῖρε γὰρ ἱδρὼς φεύγοντ' ἐκ ποταμοῦ. V. 8. σείων, id est ῥιπίζων, ἀναψύχων. Vereor tamen, ut huic significationi, quam sententia prorsus flagitat, satis aptum sit verbum σείων. Fere suspicor scriptum olim fuisse σαίνων.

P. 14. v. 16. πόθεν πέτασαι. Perperam Barnesius πέτασσαι. Non est a πέταμαι, sed a πετάομαι. Quapropter accentu sic notari debuisset πετᾶσαι, ut in Odario II. κερῶτα, qua de voce vide quae notavimus ad Euripidis Bacchas 921.

Ibid. v. 20. In membr. scriptum, τίς ἐστί σοι μέλει δέ. Ob oculos habebat librarius *ΤΙΣ ΕΙ ΣΟΙ ΜΕΛΕΙ ΔΕ*. Voculas *ΕΙ ΤΙ* cohaerentes, ut in veteri scriptura, disjungere non valuit, immo ne bene quidem legere, qua ex alucinatione ortum est ἐστί. Levicula menda criticos frustra exercuit. Primus qua ratione elui deberet vidit Jac. Tollius ad Ausonium p. 97. Sed nec ipse, nec qui ab eo edocti postea huic versiculo admoverunt manum, omne sustulerunt vitium. Legendum erat τίς εἶ; non τίς εἶς; Secundam personam verbi substantivi εἶς, *es*, poëtae non adhibent, nisi vitando hiatu, si subsequatur vocalis.

P. 15. v. 21. συσκιάζω. Membr. a prima manu συγκαλύψω: superscriptum συσκιάσω. Idoneum verbum est et elegans, cujus in locum suffecta fuerat glossa. Verum ex metri lege, ut et ex indole linguae, utriusque verbi tempus mutari debuit, χορεύω, συσκιάζω. Iis juncta particula ἂν per *soleo* reddi debet, qua potestate cum praesente indicativi construitur. Mendosissimum est in membr. καὶ δεσπότην Ἀνακρέοντα. Coniectura H. Stephani, ἐμοῖσι, nihil adhuc melius excogitatum.

P. 16. v. 4. τὸ τυχθέν. Sic bene in membr. a se-

cunda manu. τευχθὲν scriptum primo fuerat. Obvia passim in Homerica poësi illa forma ἐτύχθη: nuspiam in ea reperias ἐτεύχθη. — σοι ἐκπρίωμαι, *emam a te.* Comicus in Ranis 1229. ἐγὼ πρίωμαι τῷδ';

V. 7. Duplex in membr. lectio:
ὅπως ἂν ἐκμάθῃς νιν·
ὅμως ἂν ἐκμάθῃς πᾶν.

Neutra sincera est: Adolescentulus, qui hic inducitur, Dorice loqui debet: at Dorismos librarii obliterarunt: eos restituimus, ut par erat.

P. 17. v. 2. τί κωτίλῃ χελιδών; Lectionem hanc merito probavit Valckenarius noster, Musarum olim amor, nunc desiderium. Vide praestantissimi Viri annot. ad Theocriti Adoniazus. p. 379. In membr. scriptum, τί σοι λάλευ χελιδόν. Nihil aliud quam glossema est λάλη, forma inusitata. λάλος etiam in feminino dicitur. Vide Eveni Epigr. XIII. Meleagri CXII.

P. 18. v. 18. τί γὰρ βάλωμεν ἔξω. Sic membr. quibus verbis examussim convenit T. Fabri versio: *Quid enim extra, aut foras, tela mittamus, quum intus pugna sit?* Verum aliud sonant verba, quae sibi proposuerat interpretanda, τί γὰρ βαλώμεθ' ἔξω; quae Stephani et editorum lectio est. Hanc non temere damnaverim, quum sic sententiae partes melius connecti videantur. Nam caussalis γὰρ proxime praecedens confirmat, *frustra se scutum habere*: *Quid enim extra tutamen obtendam, quum intus pugna sit?* βάλλεσθαι positum esset vice compositi προβάλλεσθαι. Cum βάλωμεν haec αἰτιολογία refertur ad versus decimi δοῦρα.

V. 20. Bis exstat hoc odarion in Vatic. cod. quum iterum inter Epigrammata relatum fuerit. Vide H. Stephani Anthologiam p. 174.* De primi versiculi lectione vide Bentleium ad Horatii Carm. II. 17. 14.

* Vid. Anth. LXI. 47.

Quinque postremi versiculi in Anthologia omissi sunt: addititii videntur.

P. 19. v. 16. Legitur etiam hoc odarion in Anthologia, et in Agellii Noct. Att. XIX. 9. unde variae lectiones enotari possunt.

Ibid. v. 23. Bene membr. habent *ἅμαξαν*, quod praeferri debuit ob eamdem caussam, cur, in Od. III. rejecta fuit cod. lectio *στρεφέτην ὅτ᾽ Ἄρκτοι ἤδη*.

P. 20. v. 3. *τί δ᾽ ἀστέρος Βοώτεω.* sic legitur in vetusto Agellii cod. teste P. Wesselingio, Observationum p. 59. Inepta est Vatic. membr. lectio, *τί γάρ καλοῦ Βοώτου.* Novi quid Grammatici interesse statuant inter *ἀστέρα* et *ἄστρον*, nec me tamen deterrent, quin venustissimae simplicitatis lectionem pro sincera habeam. Differentias istas parum curabant optimi ex antiquis poëtis. Pindarus Olymp. I. initio:

Μηκέθ᾽ ἁλίου σκόπει
ἄλλο θαλπνότερον
ἐν ἁμέρᾳ φαεινὸν ἄστρον
ἐρήμας δι᾽ αἰθέρος.

Ubi ridicule reprehenditur a Scholiasta. V. ult. *κατ᾽ αὐτῶν*, id est, *κατὰ τῶν ἀμπέλων.* Sic optime Salmasius: perperam vulgo *κατ᾽ αὐτό*, quod ex Odarii v. 7. repetitum. Duos versiculos qui sequuntur, e membr. adsumsi, ubi aliis spuriis intermixti sunt.

V. 10. Odarium hoc ad praecedentis imitationem confictum fuit; non magis Anacreontem quam me auctorem habet: male sapit, qui recentis graeculi lusum non adgnoscit. Ridicule jactat Baxterus operam quam in ejus emendatione praestitit: ejus *διόρθωσις* vere appellari potest *κάλλος κακῶν ὕπουλον*, si modo pulchri aliquid habet. Nos etiam conjecturis indulsimus, nec ulla caussa est quin vapulemus, nisi Vaticana lectione et Britanni interpolatione nostra meliora judicentur. In 7. v. *αἱ παρ᾽ οἴνῳ τελεταὶ* sunt *sacra Baccho convivia*; ineptum est *παραινῶ*. Salmasii haec e-

mendatio est. Illibatus servari poterat versiculus a fine quintus,

καὶ Χάριτας γελώσας.

Dimeter est choriambicus catalecticus. At primus odarii, qui tam diversis modis frustra solicitatus fuit,

καλλίτεχνα τόρευσον.

et alter ille,

ῥόδα φέρουσαν ὥρην.

dimetri sunt paeonici. Penultimus dimeter est jambicus acatalect. Mixtis numeris ludere voluit auctor odarii, sed plerique erant innumeri, et, ut verum dicam, ne digni quidem, qui tanto conatu emendarentur.

P. 21. v. 8. *πλέει θάλασσ᾽ ἀναύρους.* Bene sic a viro docto emendatum. Vulgo *πλέει θάλασσαν δ᾽ αὔρας.*

V. 12. *ἐν ὄχθαις.* Membr. lectionem restituit. Differre docent Grammatici *ὄχθον* et *ὄχθην*, sed veteridus poëtis promiscue adhibentur. Sophocles in Antigona 1131. *Νυσίων ὀρέων κισσήρεις ὄχθαι.*

P. 22. v. 7. *προδοθεὶς* est in Vat. membr. a secunda manu, quod cum Salmasio verum esse judicamus. *προδοθεὶς ὑφ᾽ ὑμῶν ἀναστενάζω ὑπὸ καύματος. desertus, derelictus a vobis, prae caloris aestu aegre animam duco.* Quod primo scripserat librarius, *πυρωθεὶς*, vel ipsa metri lex vitiosum esse arguit: nihili est, quod substituit H. Stephanus *προποθεὶς*. Ceterum odarion hoc mutilum est, nec qui fuerit poëtae sensus ex omni parte facile est adsequi.

Ibid. v. antepenult. *ὁ πλοῦτος χρυσοῦ, auri copia.* Sic Herodotus L. II. 121. *πλοῦτον δὲ τούτῳ τῷ βασιλέϊ γενέσθαι ἀργύρου μέγαν.* cuius loci indicium mihi fecit amicus meus summus, cui mox ob illustratum historiae parentem magnam gratiam debebunt antiquitatis studiosi. Optima lectio temere solicitata fuerat *παρέχε*, quod praeferunt membr. unice verum est. Non de producenda ad breve tempus, sed accipienda, quasi mancipio, vita cogitat poëta. Si oda-

συνέρα, συνστεφανηφόρει,
σύν μοι μαινομένῳ μαίνεο,
συνσωφρονήσω σώφρονι. al. σὺν σώφρονι

κα'. Ἀδέσποτον.

Athen. XV, 695.

Εἴθε λύρα καλὴ γενοίμην ἐλεφαντίνη,
καί με καλοὶ παῖδες φοροῖεν
Διονύσιον ἐς χορόν.
εἴθ' ἄπυρον καλὸν
γενοίμην μέγα χρυσίον,
καί με καλὴ γυνὴ φοροίη
καθαρὸν θεμένη νόον.

κβ'. Ἀδέσποτον.

Ἁ ὗς τὰν βάλανον τὰν μὲν ἔχει, τὰν δ' ἔραται λαβεῖν·
κἀγὼ παῖδα καλὴν τὰν μὲν ἔχω, τὰν δ' ἔραμαι λαβεῖν.

κγ'. Ἀδέσποτον.

Πόρνη καὶ βαλανεὺς ταυτὸν ἔχουσ' ἐμπεδέως ἔθος·
ἐν ταυτᾷ πυέλῳ τόν τ' ἀγαθὸν τόν τε κακὸν λόει.

κδ'. ΣΕΛΕΥΚΟΥ.

697.

Κἀγὼ παιδοφιλήσω. πολὺ μοι κάλλιον ἢ γαμεῖν.
παῖς μὲν γὰρ παρεὼν κὴν πολέμῳ μᾶλλον ἐπωφελεῖ·

ΥΒΡΙΟΥ ΚΡΗΤΟΣ.

Ἔστι μοι πλοῦτος, μέγα δόρυ, καὶ ξίφος,
καὶ τὸ καλὸν λαισήϊον, πρόβλημα χρωτός·
τούτῳ γὰρ ἀρῶ, τούτῳ θερίζω, τούτῳ
πατέω τὸν ἁδὺν οἶνον ἀπ᾽ ἀμπέλω,
τούτῳ δεσπότας μνοίας κέκλημαι, τοὶ δὲ
μὴ τολμῶντες ἔχειν δόρυ καὶ τὸ καλὸν λαισήϊον,
πάντες γόνυ πεπτηότες ἐμοί, κυνέοντι
δεσπόταν, καὶ βασιλέα μέγαν φωνέοντι.

κϛ΄. ΑΡΙΦΡΟΝΟΣ

ΣΙΚΥΩΝΙΟΥ.

Ὑγίεια, πρεσβίστα μακάρων,
μετὰ σεῦ ναίοιμι
τὸ λειπόμενον βιοτᾶς·
σὺ δ᾽ ἐμοὶ πρόφρων σύνοικος εἴης.
εἰ γάρ τις ἢ πλούτου χάρις, ἢ τεκέων,
τᾶς ἰσοδαίμονός τ᾽ ἀνθρώποις
βασιλῆδος ἀρχᾶς, ἢ πόθων,
οὓς κρυφίοις Ἀφροδίτης ἄρκυσι θηρεύομεν,
ἢ εἴ τις ἄλλα θεόθεν ἀνθρώποισι τέρψις,
ἢ πόνων ἀμπνοὰ πέφανται,
μετὰ σεῖο, μάκαιρ᾽ Ὑγίεια,
τέθηλε πάντα, καὶ λάμπει Χαρίτων ἔαρ·
σέθεν δὲ χωρὶς οὔ τις εὐδαίμων.

ΑΡΧΙΛΟΧΟΥ.

Οὐ φιλέω μέγαν στρατηγόν,
οὐδὲ διαπεπλιγμένον,
οὐδὲ βοστρύχοισι γαῦρον,
οὐδ᾽ ὑπεξυρημένον·
ἀλλά μοι μικρός τις εἴη,
καὶ περὶ κνήμας ἰδεῖν
ῥαιβός, ἀσφαλῶς βεβηκὼς
ποσσὶ, καρδίας τε πλέως,
καὶ ἐπιγονήμασι δασύς.

Vid. ... VI. 133, VII. 441.

AD
ANACREONTICA NOTAE.

Libros quinque Carminum, quae scripserat Anacreon ἢ παρ' οἶνον, ἢ σὺν ἱμέροις, absumsit deplorandum illud naufragium, quo tot antiquitatis monumenta intercidere. Superstitem unicam tabulam, qua pauci continentur festivissimi senis lusus, studio debemus Constantini Cephalae, qui Saec. X. vixit. Is quum novam Syllogen concinnaret Epigrammatum, in capita distributorum, simul compositis quae eiusdem essent argumenti, Anacreontis reliquias ei inseruit, admixtis aliis, quae homines haud illepidi, Anacreontem pro ingenii sui modo aemulati, luserant, sequiore aetate, quum iam dudum temerata fuisset graeci sermonis puritas, et metricae leges observari desiissent. Huic capiti titulum fecit Ἀνακρέοντος Τηΐου συμποσιακὰ ἡμιάμβια, καὶ Ἀνακρεόντεια καὶ τρίμετρα: unde arguitur ne ipsum quidem credidisse, omnia ista sonuisse Teïum barbiton. Prudenter quidem fecisset, si sui cuique odario auctoris nomen praefixisset: verum quibuscumque integer est sensus, ii facile avem ex cantu dignoscent. Constantini Sylloge odaria LIX. continet, quorum IV. ut legi prorsus indigna, praetermisimus: cetera omnia hic libellus exhibet.

P. 9. v. 10. Hinc Ovidius Am. II. 1.

—Heroum clara valete
nomina: non apta est gratia vestra mihi.

P. 10. v. 4. *γυναιξὶν οὐκ ἔτ᾽ εἶχεν. Horum nihil superat simile, quo mulieres impertiri posset. Quid igitur dedit?* Quid planius, modo ne poëta dialecticorum normam sequi cogatur? Jo. Davisius ad Ciceronem de N. D. II. 47. conjecturam protulit, qua nihil infelicius:

γυναιξὶν οὐκ ἐπεῖχεν.
τί οὖν δίδωσι;

Nullamne curam gessit mulierum? Quid igitur iis impertit? Formam. Bene, meo judicio, H. Stephanus *φρόνημα prudentiam* interpretatus est, quo sensu vocem accepit haud contemnendi poematii auctor, qui Phocylidis nomen mentitus est. E loco huc admoveri solito mendam sustulit acumen eruditi viri, gymnasii in Alsatiae oppido *Bouxweiller* praefecti. Sic porro legendus est:

Ὅπλον ἑκάστῳ νεῖμε θεός· φύσιν ἠερόφοιτον
Ὄρνισι· πώλοις ταχυτῆτ᾽, ἀλκήν τε λέουσι·
Ταύροις δ᾽ αὐτόχυτον κέρας ἐστίν· κέντρα μελίσσαις,
Ἔμφυτον ἄλκαρ, ἔδωκε· λόγος δ᾽ ἔρυμ᾽ ἀνθρώποισι.

Vide nostram editionem Gnomicorum Poëtarum p. 116.

P. 11. v. 8. *ἐς τί, in quantum.* Male coaluerant duae voculae. Non dubitat, quin madefactus nervus aliquanto remissior factus fuerit. Proinde vel ipsi sententiae minus apta est H. Stephani emendatio, *εἴ τι.*

Ibid. 26. *τί σε δεῖ λίθον μυρίζειν.* Sententiam expressit lepidis elegis Poëta nescio quis antiquus, in Anthologia et in sepulcrali lapide apud Muratorium, Inscriptionum Thesauri p. 1321.

Μὴ μύρα, μὴ στεφάνους στήλῃ χαρίσῃ· λίθος ἐστί.
Μηδὲ τὸ πῦρ φλέξῃς· ἐς κενὸν ἡ δαπάνη.
Ζῶντί μοι, εἴ τι γ᾽ ἔχεις, μετάδος· τέφραν δὲ μεθύσκων,
Πηλὸν ποιήσεις, κοὐχ ὁ θανὼν πίεται.

P. 12. v. 5. πρὶν ἐκεῖσε δεῖ μ' ἀπελθεῖν. Sic legendum, nisi quis malit, πρὶν ἐκεῖ δέῃ μ' ἀπελθεῖν. Utrum praeferatur, ciccum non interduim. In membr. scriptum, πρὶν ἔρως ἐκεῖ μ' ἀπελθεῖν. Inepta est Amoris compellatio. Baxterus inde fecit, πρὶν, ἐρῶ σε, δεῖ μ' ἀπελθεῖν. Poterat e vestigiis veteris scripturae non absistere: πρὶν ἐρῶ σ', ἐκεῖ μ' ἀπελθεῖν. At frigidum est istud ἐρῶ σε. Tum quod Latini dicunt *amabo*, apud Comicos tam saepe obvium, et *amare* pro *amanter rogare*, Graeci non sic efferre solent. Hoc sensu στέργειν apud Sophoclem observatum, at ἐρῶ σε nuspiam.

Ibid. v. 9. μίξωμεν Διονύσῳ. Insertum in membr. τῷ librarii errore, quem ipse adgnovit. Metrum dactylicum, ut anapaesticum et duorum versuum ante ultimum. Non raro in his odariis miscentur numeri. Pessime corruptos versiculos emendavit Lennepius ad Coluthum p. 7.

P. 13. v. 4. θύρσους βρέμοντας κατακίσσοις πλοκάμοις illustrat Salmasius de Homon. Hyles Iatricae p. 3. Simmias Thebanus Epigr. in Sophoclis tumulum:

Ἠρέμα, κισσέ,
ἑρπύζοις, χλοεροὺς ἐκπροχέων πλοκάμους.

Neminem de huius versiculi metro satagere velim, nisi eadem opera primum, octavum et nonum ad dimetri Anacreontici formam revocet. Mixti sunt, ut modo dicebam, numeri.

V. 7. E mendosa membran. scriptura lectionem hanc eruit Salmasius:

ἁβροχαίταις δ' ἅμα κούροις,
στομάτων ἁδὺ πνεόντων,
κατὰ πηκτίδων ἀθύρω
προχέων λίγειαν ὀμφάν.

E nostra venustior suboritur imago.

V. 17. χαλεπὸς Ἔρως ῥαπίζων. Vulgatum βαδίζων librarii stupori debetur, χαλεπῶς editorum temeritati. V. 5. ἱδρὼς membranae exhibent, quod, quia

praecedebat κεῖρεν, inepte mutatum fuit in ὕδρει quum longe proclivius esset idoneum verbum reponere τεῖρεν, quod ab Homero sumsisse videtur Lyricus, Il. E. 796. ἱδρὼς γάρ μιν ἔτειρεν· Φ. 51. τεῖρε γὰρ ἱδρὼς φεύγοντ᾽ ἐκ ποταμοῦ. V. 8. σείων, id est ῥιπίζων, ἀναψύχων. Vereor tamen, ut huic significationi, quam sententia prorsus flagitat, satis aptum sit verbum σείων. Fere suspicor scriptum olim fuisse σαίνων.

P. 14. v. 16. πόθεν πέτασαι. Perperam Barnesius πέτασσαι. Non est a πέταμαι, sed a πετάομαι. Quapropter accentu sic notari debuisset πετᾶσαι, ut in Odario II. κερῶτα, qua de voce vide quae notavimus ad Euripidis Bacchas 921.

Ibid. v. 20. In membr. scriptum, τίς ἐστί σοι μέλει δέ. Ob oculos habebat librarius ΤΙΣ ΕΙ ΣΟΙ ΜΕΛΕΙ ΔΕ. Voculas ΕΙ ΤΙ cohaerentes, ut in veteri scriptura, disjungere non valuit, immo ne bene quidem legere, qua ex alucinatione ortum est ἐστί. Levicula menda criticos frustra exercuit. Primus qua ratione elui deberet vidit Jac. Tollius ad Ausonium p. 97. Sed nec ipse, nec qui ab eo edocti postea huic versiculo admoverunt manum, omne sustulerunt vitium. Legendum erat τίς εἶ; non τίς εἷς; Secundam personam verbi substantivi εἷς, es, poëtae non adhibent, nisi vitando hiatu, si subsequatur vocalis.

P. 15. v. 21. συσκιάζω. Membr. a prima manu συγκαλύψω: superscriptum συσκιάσω. Idoneum verbum est et elegans, cujus in locum suffecta fuerat glossa. Verum ex metri lege, ut et ex indole linguae, utriusque verbi tempus mutari debuit, χορεύω, συσκιάζω. Iis juncta particula ἂν per *soleo* reddi debet, qua potestate cum praesente indicativi construitur. Mendosissimum est in membr. καὶ δεσπότην Ἀνακρέοντα. Conjectura H. Stephani, ἐμοῖσι, nihil adhuc melius excogitatum.

P. 16. v. 4. τὸ τυχθέν. Sic bene in membr. a se-

eunda manu. τευχθὲν scriptum primo fuerat. Obvia passim in Homerica poësi illa forma ἐτύχθη: nuspiam in ea reperias ἐτεύχθη. — σοι ἐκπρίωμαι, *emam a te*. Comicus in Ranis 1229. ἐγὼ πρίωμαι τῷδ᾽;

V. 7. Duplex in membr. lectio:

ὅπως ἂν ἐκμάθῃς νιν·
ὅμως ἂν ἐκμάθῃς πᾶν.

Neutra sincera est: Adolescentulus, qui hic inducitur, Dorice loqui debet: at Dorismos librarii obliterarunt: eos restituimus, ut par erat.

P. 17. v. 2. τί κωτίλη χελιδών; Lectionem hanc merito probavit Valckenarius noster, Musarum olim amor, nunc desiderium. Vide praestantissimi Viri annot. ad Theocriti Adoniazus. p. 379. In membr. scriptum, τί σοι λάλευ χελιδόν. Nihil aliud quam glossema est λάλη, forma inusitata. λάλος etiam in feminino dicitur. Vide Eveni Epigr. XIII. Meleagri CXII.

P. 18. v. 18. τί γὰρ βάλωμεν ἔξω. Sic membr. quibus verbis examussim convenit T. Fabri versio: *Quid enim extra, aut foras, tela mittamus, quum intus pugna sit?* Verum aliud sonant verba, quae sibi proposuerat interpretanda, τί γὰρ βαλώμεθ᾽ ἔξω; quae Stephani et editorum lectio est. Hanc non temere damnaverim, quum sic sententiae partes melius connecti videantur. Nam caussalis γὰρ proxime praecedens confirmat, *frustra se scutum habere*: *Quid enim extra tutamen obtendam, quum intus pugna sit?* βάλλεσθαι positum esset vice compositi προβάλλεσθαι. Cum βάλωμεν haec αἰτιολογία refertur ad versus decimi δοῦρα.

V. 20. Bis exstat hoc odarion in Vatic. cod. quum iterum inter Epigrammata relatum fuerit. Vide H. Stephani Anthologiam p. 174.* De primi versiculi lectione vide Bentleium ad Horatii Carm. II. 17. 14.

* Vid. Anth. CXI. 47.

Quinque postremi versiculi in Anthologia omissi sunt: addititii videntur.

P. 19. v. 16. Legitur etiam hoc odarion in Anthologia, et in Agellii Noct. Att. XIX. 9. unde variae lectiones enotari possunt.

Ibid. v. 23. Bene membr. habent ἅμαξαν, quod praeferri debuit ob eamdem caussam, cur, in Od. III. rejecta fuit cod. lectio στρεφέτην ὅτ᾽ Ἄρκτοι ἤδη.

P. 20. v. 3. τί δ᾽ ἀστέρος Βοώτεω. sic legitur in vetusto Agellii cod. teste P. Wesselingio, Observationum p. 59. Inepta est Vatic. membr. lectio, τί γάρ καλοῦ Βοώτου. Novi quid Grammatici interesse statuant inter ἀστέρα et ἄστρον, nec me tamen deterrent, quin venustissimae simplicitatis lectionem pro sincera habeam. Differentias istas parum curabant optimi ex antiquis poëtis. Pindarus Olymp. I. initio:

Μηκέθ᾽ ἄλλου σκόπει
ἄλλο θαλπνότερον
ἐν ἁμέρᾳ φαεινὸν ἄστρον
ἐρήμας δι᾽ αἰθέρος.

Ubi ridicule reprehenditur a Scholiasta. V. ult. κατ᾽ αὐτῶν, id est, κατὰ τῶν ἀμπέλων. Sic optime Salmasius: perperam vulgo κατ᾽ αὐτό, quod ex Odarii v. 7. repetitum. Duos versiculos qui sequuntur, e membr. adsumsi, ubi aliis spuriis intermixti sunt.

V. 10. Odarium hoc ad praecedentis imitationem confictum fuit; non magis Anacreontem quam me auctorem habet: male sapit, qui recentis graeculi lusum non adgnoscit. Ridicule jactat Baxterus operam quam in ejus emendatione praestitit: ejus διόρθωσις vere appellari potest κάλλος κακῶν ὕπουλον, si modo pulchri aliquid habet. Nos etiam conjecturis indulsimus, nec ulla caussa est quin vapulemus, nisi Vaticana lectione et Britanni interpolatione nostra meliora judicentur. In 7. v. αἱ παρ᾽ οἴνῳ τελεταὶ sunt *sacra Baccho convivia*: ineptum est παραινῶ. Salmasii haec e-

mendatio est. Illibatus servari poterat versiculus a fine quintus,

καὶ Χάριτας γελώσας.

Dimeter est choriambicus catalecticus. At primus odarii, qui tam diversis modis frustra solicitatus fuit,

καλλίτεχνα τόρευσον.

et alter ille,

ῥόδα φέρουσαν ὥρην.

dimetri sunt paeonici. Penultimus dimeter est jambicus acatalect. Mixtis numeris ludere voluit auctor odarii, sed pierique erant innumeri, et, ut verum dicam, ne digni quidem, qui tanto conatu emendarentur.

P. 21. v. 6. *πίνει θάλασσ᾽ ἀναύρους.* Bene sic a viro docto emendatum. Vulgo *πίνει θάλασσα δ᾽ αὔρας.*

V. 12. *ἐν ὄχθαις.* Membr. lectionem restitui. Differre docent Grammatici *ὄχθον* et *ὄχθην*, sed veteridus poëtis promiscue adhibentur. Sophocles in Antigona 1131. *Νυσίων ὀρέων κισσήρεις ὄχθαι.*

P. 22. v. 7. *προδοθεὶς* est in Vat. membr. a secunda manu, quod cum Salmasio verum esse judicamus. *προδοθεὶς ὑφ᾽ ὑμῶν ἀναστενάζω ὑπὸ καύματος. desertus, derelictus a vobis, prae caloris aestu aegre animam duco.* Quod primo scripserat librarius, *πυρωθεὶς*, vel ipsa metri lex vitiosum esse arguit: nihili est, quod substituit H. Stephanus *προποθεὶς*. Ceterum odarion hoc mutilum est, nec qui fuerit poëtae sensus ex omni parte facile est adsequi.

Ibid. v. antepenult. *ὁ πλοῦτος χρυσοῦ*, *auri copia.* Sic Herodotus L. II. 121. *πλοῦτον δὲ τούτῳ τῷ βασιλέϊ γενέσθαι ἀργύρου μέγαν.* cuius loci indicium mihi fecit amicus meus summus, cui mox ob illustratum historiae parentem magnam gratiam debebunt antiquitatis studiosi. Optima lectio temere solicitata fuerat. *παρέχε*, quod praeferunt membr. unice verum est. Non de producenda ad breve tempus, sed accipienda, quasi mancipio, vita cogitat poëta. Si oda-

rion hoc Anacreontis est, *φυλάσσων* scribere debuit; non *φυλάττων*. Formam hanc recentioris Atticismi, librariis adamatam, ubique fere sustuli.

P. 23. v. 3. In membr. scriptum *ἵν' ἀσθενῶν ἐπέλθῃ*. Quod reposuerunt, *ἵν' ἂν θανεῖν ἐπέλθῃ*, nauci non est. *θανεῖν* absque articulo, eo quo volebant sensu, graecum non est. V. 3. *εἰ δ' οὔ τί που πρίασθαι*. Mendose in membr. *εἰ δ' οὖν μὴ τὸ πρίασθαι*. Melior non est Steph. lectio, *εἰ δ' οὐδὲ τὸ πρίασθαι*. Hesiod. Ἔργων 92.

Οὕτως οὔ τί που ἔστι Διὸς νόον ἐξαλέασθαι.

Ibid. v. 16. Hujus odarii versus non sunt Anacreontei, sed politici plerique. Metricarum legum planie rudis fuit auctor. V. 7. scripserat *τὸ τέλος*, quod, ut peccata alia, intactum relinqui poterat.

P. 23. v. ult. Anacreontis non est hoc odarion. In membr. scriptum *πίνω*, quod ab auctore prosodiae et metri ignaro esse possit. Penultimus versus prorsus est *ἄμετρος*. Cujusvis jambici catalectici pes ante syllabam catalecticam jambus esse debet vel tribrachys: unde liquet, quam inutilis et falsa sit Arnaldi emendatio 3 versus, ubi retineri et potest et debet antiqua lectio, *τί μοι πόνων, τί μοι γόων*. Dimeter est jambicus acatalectus: ut qui, alio interjecto, sequitur, *θανεῖν με δεῖ, κἂν μὴ θέλω*. At si legas *τί μοι πόνων, τί γόων μοι*, anapaestus erit ante syllabam catalecticam, cujus rei in genuinis Anacreonteis non unum reperietur exemplum. Ne V. quidem odarii, cujus Anacreon nequaquam auctor censendus est, versus 5 anapaestum habet, ut Arnaldo videbatur:

πίνω | μεν ἁβρὰ | γελῶν | τις.

Constat spondeo, tribrachy, jambo et syllaba.

P. 24. v. 10. *εἰσέλθῃ* Baxterus edidit, *ἐσέλθῃ*, quod perinde est: neutra enim ratione legitimus versus exstitit. Anacreonti hoc falso tribuitur, ut et sequens.

P. 26. v. 9. *Ῥοδίης κάρυνε τέχνης*. Perperam in membr. *ῥοδέης κοίρανε τέχνης*. Jamdudum compro-

bata fuit Stephani correctio Ῥοδίης. Pro κοίρανε viris olim doctissimis reponi placuit τύραννε, sensu eodem et salvo metro. Verum nulla apparet caussa, cur librarius voci notissimae τύραννε, aliam substituerit, quam metrum non admittit. Id quod res est acute vidit Lennepius ad Phalaridis Epist. p. 97. κάρανε minus obvium imperitus librarius mutavit in κοίρανε. Illud mediam producit, quum derivatum sit a κάρα, cujus ultima semper longa est.

P. 28. v. 15. Mendosissimam membranarum scripturam ἄφες μαθοὺς θερὺς σοι restituit vir doctus in Miscell. Observ. T. X. p. 422. Sic in Comici Lysistr. 1277. ὀρχησάμενοι θεοῖσιν. Quaeritur hîc, cur Orestes λευκόπους dicatur. Caussam nescio: verum id scio, Anacreontem, si hujus odarii auctor est, ad albos cothurnos non adlusisse, quibus ornatus Orestes ab aliquo tragico poëta in scenam induci potuit. Quippe Anacreontis aetate nulla adhuc tragoedia in scena exhibita fuerat. Quin si Istro fidem arbitremur apud auctorem vitae Sophoclis, primus hic tragicus usum invexit alborum cothurnorum. Credo λευκόποδα, itidem ut ἀργίποδα, tam *celeritatem*, quam *candorem* pedum significare posse, et respexisse poetam ad Orestis errores, quum a Furiis exagitatus, totam fere Graeciam pervagatus est.

P. 29. v. 13. Mendose in membr. εἰ κυματῶδες εὑρεῖν, unde bonam lectionem sagaciter extudit Davisius ad Cicer. de N. D. II. 47.

P. 30. v. 2. ἀεὶ κηρῷ θές. Nihil propius accedere poterat ad membranarum lectionem ineptissimam, ἀεὶ κηρωθεὶς. Verum ne sic quidem locus sanus est, quod violata metri lex ostendit, quae spondeum ante syllabam catalecticam non patitur. Longe praestat Fabri audacior conjectura,

τί φῄς; τόσους Ἔρωτας;

Non tam venusta est Scaligeri emendatio:

τί φῄς; ἀεί γ' Ἔρωτας;

P. 31. v. 4. ἐκσοβῆσαι. Mendose in membr. ἐκβοῆσαι.

V. 8. Corruptissima in membr. est horum versuum scriptura.

ἄνθος ἀκμαῖον τᾶς ἐμᾶς
δῶρα τὰ φίλτρα διώξεις
ὄρα κἂν ἐν στεφάνοισιν—

Retineri poterat Stephani lectio, ἄνθος ἀκμαῖον ὥρας. Versus est, ut tres hujus odarii primi, dimeter choriambicus; ut duas voces transposui, Anacreonteus est. Duo sequentes prorsus sunt innumeri: διώξῃς plane contrarium est ejus, quod auctor dicere voluit.

V. 22. ἐξ ἀγέλης ἐλασθείς. Dimeter choriambicus perperam inter Anacreonteos insertus, nisi si forte auctor, prosodiae ignarus, primam in ἀγέλης produci putavit. Sane vitium hujus esse videtur, non librarii. Male sapiunt, qui hujus epigrammatis Anacreontem parentem esse putant. Haud minus vereor ei sequens carmen tribuere, cujus imperitus auctor scribere potuit v. 9. ut in membr. legitur, πολιαὶ στέφουσι κάραν. Eadem incude formati sunt tres ultimi, quibus, nisi quis operam ludere velit, nemo medicam admovebit manum.

P. 34. λυσιπήμων. ex optima Jo. Piersoni emendatione, Verisim. p. 231. Inepte in membr. λυσιπαίγμων. Eaedem v. seq. habent πολυανθέσιν ἐν αὔραις. E Salmasii conjectura est ὥραις. Infra in Scolio XII. στεφανηφόροις ἐν ὥραις.

P. 34. v. 22. Haec est membr. scriptura:

οὐκ εἶδεν ἀλλ' ἐτρώθη
τὸν δάκτυλον παταχθεὶς
τὰς χεῖρας ὠλόλυξε.

Unde proclive erat sinceram lectionem elicere, pro παταχθεὶς, qui librarii error est, natus forte ex oculi aberratione in proxime sequens πεταοθεὶς, reponendo

κατάξας. Lepidum hoc odarion imitatus est Theocritus, seu potius Bion hoc Idyllio.

Τὸν κλέπταν πόκ' Ἔρωτα κακὰ κέντασε μέλισσα,
Κηρίον ἐκ σίμβλων συλεύμενον· ἄκρα δὲ χειρῶν
Δάκτυλα πάνθ' ὑπένυξεν· ὁ δ' ἄλγεε, καὶ χέρ' ἐφύσση,
Καὶ τὰν γᾶν ἐπάταξε, καὶ ἅλατο· τᾷ δ' Ἀφροδίτᾳ
Δεῖξεν ἑὰν ὀδύναν, καὶ μέμφετο, ὅττι γε τυτθὸν
Θηρίον ἐντὶ μέλισσα, καὶ ἁλίκα τραύματα ποιεῖ.
Χ' ἁ μάτηρ γελάσασα· Τί δ'; οὐκ ἴσος ἐσσὶ μελίσσαις,
Ὃς τυτθὸς μὲν ἐών, τὰ δὲ τραύματα ἁλίκα ποιεῖς;

P. 35. v. 23. In membr. scriptum ἀνεμοτρόπῳ. Salmasius substituit ἀνεμοτρόφῳ, bene, si compositionis ratio passivam significationem admittit, sin minus, legendum videtur ἀνεμοτρεφεῖ. Verum auctori hujus carminis sua sibi relinqui poterant.

P. 36. v. 22. In membr. legitur βέλεμνα κοῦφα. Praestat Valckenarii conjectura κωφά. Vide animadv. ad Ammonium p. 133.

P. 37. v. 9. χ' ὁπόσα φέρουσιν ὗλαι. In membr. ὧραι. Lectionem praetuli Salmasio nescio unde enotatam. Praeter Vaticanum codicem, cujus exemplar aeri incisum habemus, alias veteres schedas inspexerat, quarum saepe in notis Ms. meminit.

P. 38. v. 3. τί θέλει τόδ' ὄναρ εἶναι; Sic quidem scriptum est in membr. verum claudicat versus. Legendum videtur:

τί δ' ὄναρ θέλει τόδ' εἶναι;

Insuavis est Stephani lectio, τί θέλει ὄναρ τόδ' εἶναι; cui vel titubantem versiculum Salmasius praeferebat; in eo falsus, quod a tersissimo poeta sic formatum putaret.

V. 13. μέλι τὸ γλυκὺ λαβοῦσα. Haud immerito Fabro suspecta fuit hujus versiculi scriptura. Ultima in γλυκὺ nulla ratione produci potest. Similis est versiculus Odarii XXXVI.

ἁπαλὸν πόμα Λυαίου.

Sed exemplum nihil valet a supposititio carmine sum-

tum. Articulum τὸ respuit linguae indoles: tum minus aptum est λαβοῦσα; res ipsa flagitare videtur βαλοῦσα, quae voces saepe confunduntur.

P. 39. v. 10. Carmen hoc et quae sequuntur quatuor sequioris aevi sunt et Anacreonte prorsus indigna.

P. 42. v. 16. μέλπομαι ῥόδον τέρεινον. In membr. scriptum τερινόν, quod Stephanus mutavit in θερινόν, Barnesius in θέρειον, male uterque. Rosa flos est vernus. Supra Carm. V. dicitur ἔαρος μέλημα. Vetus poeta apud Eustathium ad Il. ψ. καὶ ῥόδον εἰαρινοῖσιν ἀνοιγόμενον ζεφύροισιν. Et sic ubique, quae res ita nota est, ut auctorum testimoniis non egeat. Melius Salmasius substituit τέρεινον; quae forma, etsi forte exemplis non adstruatur, non ita tamen analogiae repugnat, ut eam auctor hujus carminis adhibere non potuerit. In usu est comparativus τερεινότερος, a τέρεινος formatus, et τέρεινα. In seq. versu lego σὺν, ἑταίρα, δεῖ μέλπειν, quo nihil melius elici posse videtur e depravatissima memb. scriptura, quae talis est: σὺν εταιρεῖ αὔξει μέλπην. Nisi quis Barnesio excogitatam lectionem malit: σὺν, ἑταῖρε, ἄεξε μολπήν. At verius est, quod ait Faber: *Quod periit, periisse ducas.*

V. 19. In membr. τόδε καὶ βροτῶν χάρμα. Venuste Salmasius emendavit χάρημα. At in istis ποιοῦντι πεῖραν reconditiorem quam par est sensum quaerit, et doctrina abutitur, ut carminis auctorem excuset. πεῖρα juxta eum idem est ac ὁδός. Sane Sophoclis Scholiasta ad Aj. 290. πεῖραν exponit per πορείαν, ὁδόν, ad loci sensum bene. Sed πεῖρα per se numquam eam significationem habuit. Ad ejusd. dramatis v. 2. exponitur per βλάβην, δόλον, τέχνην, ab aliis per προσβολήν, ἐπιχείρησιν. ad v. 1057, per ὁρμήν: quae omnia ex cujusque loci sententia eliciuntur, sed non sunt ex vocis etymo. Hic πεῖραν ποιοῦντι nihil aliud est, quam *periculum facienti, experimentum capienti:* et sic duobus his versiculis idem significatur, quod tribus

sequentibus, tametsi diversum quid inferre voluisse videatur auctor. Quippe *experimentum capere rosae*, nihil aliud est quam *eam naribus admovere*.

P. 43. v. 5. ὥστ᾽ ὀφῶς debetur conjecturae eruditi Batavi, Jac. Phil. Medenbachii, cujus in Amoenitatibus Literariis bonae aliquot exstant Anacreonteorum emendationes, ut illa in Carm. XXIII. ἵν᾽ ἂν Θάνατος ἐπέλθῃ.

P. 44. v. 8. περίμεινόν με, Κυβήβα. Varia in membr. lectio, παραμενω με – unde Salmasius conjiciebat legendum, παραμαίνομαι Κυβήβᾳ, quod sane vulgato melius.

P. 45. Fragmentum LIV. servavit Stobaeus, apud quem scriptum, ut H. Stephanus edidit, ἀνασταλύζω. Perperam Grotius Floril. p. 487. dedit ἄλαστα λύζω. Hesych.: ἀσταλύζει, (male scriptum ἀστυλάζει) λύζει μετὰ κλαυθμοῦ. Ut autem λύζω, ἀναλύζω: στενάζω, ἀναστενάζω: eadem compositionis analogia, ἀσταλύζω, ἀνασταλύζω.

P. 47. v. 11. Comparationem hanc expressit Horatius Carm. I. 23. Versus tetrametri galliambi sunt, ut in Fragm. LXV. Qui proxime sequuntur duo, trimetri sunt.

P. 48. Fragm. LXIV. servavit Maximus Tyrius p. 299. In 3 versiculi fine ex ΑΙΔΩ, sic olim majoribus literis scripto, imperitus librarius fecit ΔΙΔΩ. Vide Valckenarium ad Eurip. Phoen. p. 468.

P. 61. v. 5. τυίδε, *huc*. Aeolica sunt τυί et τυίδε. Hesych.: τυί, ὧδε. Κρῆτες. Idem: κατέρωτα, καὶ ἄλλοτε. Aeolicum est pro καὶ ἑτέρωθε.

V. 11. ὠρανῶ αἰθέρος. Sic scribi debuit. ω αι in unam syllabam coalescunt, ut infra η ου, quod solemne est.

P. 62. v. 4. Perperam in omnibus hujus odae editionibus legitur Σαπφοῖ ἀδικῆ. In adonium versum, qui tertio cuique sapphico subjicitur, vox ἀδικῆ, cujus duae

primae syllabae omnibus et ubique breves sunt, intrare non potest. Emendo, ut opinor, certissime, *ὑβρίζει*. Verba sunt gemellae significationis, et fere synonyma. Cleoni apud Comicum in Equitibus Demum evocanti his verbis: *ἔξελθ᾿, ἵν᾿ εἰδῇς οἷάπερ γ᾿ ὑβρίζομαι*, respondet ille: *τίς, ὦ Παφλαγών, ἀδικεῖ σε;*

V. 8. Jo. Upton in Dionysii Halicarn. libro de Struct. Orat. legit *ἢ οὐκὶ ἐθέλλοις*, nec aliter Isaacus Vossius in commentario ad Catullum, quae scriptura mendosa mihi videtur. Particula potentialis salvo sensu abesse vix potest. Lego *ἢ οὐκεν ἐθέλλοις, aut nolueris.*

V. 17. *καὶ γελάϊς ἱμερόεν*. Perperam haec verba conversa video in praestantissima editione Longini, *et rides amabiliter*. *γελάϊς* infinitivus est formae Aeolicae. Vide Gregorium p. 294. §. LIII. Duo infinitivi *φωνᾶσαι*, pro *φωνῆσαι*, et *γελάϊς*, pro *γελᾷν*, ab uno verbo pendent *ὑπακούει*. Catullus: *Qui sedens adversus identidem te spectat, et audit dulce ridentem.*

V. 19. *βροχέως*. Aeolic. pro *βραχέως*, *ἐν βραχεῖ*. *cito*.

V. 21. *καμμὲν γλῶσσα ἔαγε*. Tmesis est: *κατέαγε μὲν γλῶσσα*. Male et prorsus *ἀμέτρως* legitur in quibusdam editionibus *γλῶσσ᾿ ἐάγη*. In hóc aoristo media corripitur, quae in praeterito *ἔαγε* longa est.

V. 23. *βομβεῦσιν δ᾿ ἀκοαί μοι*. Sic legendum, metro et sententia flagitante. Catullus: *Sonitu suapte tintinant aures.*

P. 63. v. 1. *ποίας*. Vossius *πόνας* edidit, quod Aeolum est.

P. [illegible]. Fragm. III. exstat apud Stobaeum Floril. Grotii p. 29. Aeolica sunt in 4 v. *πεδέχεις βρόδων*, pro *μετέχεις ῥόδων*, ut in fine *πέδαυρον* pro *μετέωρον*. Apud Hesychium *ΠΕΔΑΥΡΟΝ* librarii errore mutatum fuit in *ΠΕΛΑΥΡΟΝ*. Vide Valckenarium ad Eurip. Phoen. p. 373.

P. 64. v. 1. Hos versus imitatus est Horat. Carm. III. 12.

Tibi qualum Cythereae puer ales, tibi telas
Operosaeque Minervae studium aufert, Neobule,
Liparei nitor Hebri.

P. 65. Pulcherrimi carminis fragmentum hoc servavit Stobaeus Tit. *De Fortitudine*, *ῥώμην* pro *ἀνδρείᾳ* accipiens, quomodo accipi debet omnino, si Erinna Lesbia oden hanc fecit. Finis desideratur. Scriptura codicis in penult. versu est *ὅπως ἀνεῖσα*, quod mutatum fuit forte, ne sensus imperfectus videretur. Si carmen integrum exstaret, dijudicari posset, utrum *fortitudo*, an urbs *Roma* laudetur, ad quam omnia satis bene referri possunt.

P. 66. ALCAEI I. Hos veteris Lyrici versus expressit Horatius, Carm. I. 9.

Ibid. IV. Hunc versum iisdem numeris reddidit Horatius:

Nullam, Vare, sacra vite prius severis arborem.

H. Stephanus in IX. Lyricorum fragmentis p. 14. recte edidit *δένδρεον*, quod et metri ratio flagitat, et usus Aeolicae dialecti. Mendosam Athenaei p. 430. lectionem *δένδρον* Fulvius Ursinus retinuit, quae in alios etiam libros manavit. metrum autem hujus versus, ut et fragm. II. *antispasticum* est. Hephaestioni p. 84. appellatur *σαπφικὸν ἑκκαιδεκασύλλαβον*. Eodem metro usus est Horatius Carm. I. 11. et 18. et ante eum Catullus in carmine, cujus initium est:

Alphene immemor, atque unanimis false sodalibus.

Hujus metri natura melius perspicietur, si *choriambicum* esse dicatur, constans pede quovis disyllabo, tribus choriambis, et jambo vel pyrrhichio, ob indifferentiam ultimae syllabae. Idem metrum est Scoliorum XV. XVII. XVIII. XXII. et duorum sequentium, quorum omnium versus in priore editione male digesti fuerant.

P. 67. V. Hos versus ab Athenaeo servatos loco su-

pra laudato, emendavit Bentleius ad Horatii Carm. III.2. partim bene, partim secus. ἱσάμενοι idem est quod ἑσώμεναι Aeolum et Dorum dialecto, qui vocales α ο, ceteris in ω contractas, saepe in α contrahebant. Vide Koenium ad Gregorium de Dial. p. 86.

P. 71. v. 16. ὁ Ἀχαρνέως ἔντροφος. Sic plene scribi debuit, vel ad pronuntiandi rationem ὦ χαρνέως. ὁ α per crasin coalescunt in ω. Vulgo omissus est articulus contra indolem linguae.

P. 75. Timocreontis scolion nunc edidi, ut legendum id esse declaravi ad Comici Acharn. 533.

P. 77. Scol. XVII. Hoc proverbio usus est Sophocles in *Captivis Mulieribus:*

Ἐν παντὶ γάρ τοι σκορπίος φρουρεῖ λίθῳ.

Facete illud in Atheniensium demagogos torsit Comicus in Thesmoph. 528.

Τὴν παροιμίαν δ' ἐπαινῶ
τὴν παλαιάν· Ὑπὸ λίθῳ γὰρ
παντί που χρή, μὴ δάκῃ ῥήτωρ, ἀθρεῖν.

P. 79. v. 5. δεσπότας μνοίας. Hesych. μνοία, οἰκετεία. *familia, servorum multitudo.*

ARCHILOCHI versus, quos coronidis loco Scoliis subjeci, tametsi nec Dio Chrysost. nec Galenus, nec Theocriti Scholiastes, quorum alius alio plures ex iis protulit, scolii mentionem injecerit, superiorum canticorum haud alieni sunt, siquidem ab eorum indole non multum abludunt. V. 2. διαπεπλιγμένον legendum esse docuit Hemsterhusius ad Hesychium in διαπεπλίχθαι. V. 7. Dionis lectionem praetuli ῥαιβός, quam Pollux, ad hos ipsos versus procul dubio respiciens, firmat p. 247. Ῥαιβοὺς δὲ καλοῦσιν, οἷς καμπύλα εἰς τὸ ἔνδον τὰ σκέλη· βλαισοὺς δέ, οἷς τὸ ἀπὸ τῶν γονάτων εἰς τὸ ἔξω ἀπέστραπται, καὶ τὸ μὲν Ἀρχίλοχος, τὸ δὲ Ξενοφῶν λέγει. Trochaicos esse hos versus cuivis in oculos incurrit: in tetrametros facili negotio eos redegit Daniel Heinsius ad Theocritum p. 325 verum ejecto

ultimo, cujus numeros mala librarii manus, inducto nescio quo glossemate, corrupit, servata tamen sententia, cujus ut optimae potiorem rationem habendam esse duximus.

Ex Gallico libro cui Titulus est: *Les Odes d'Anacréon et de Sappho en vers françois par le Poète sans fard.*

Paraphaseos illius auctor quum summum Criticum Rich. Bentleiium de duorum in Anacreonte locorum interpretatione consuluisset, ab eo responsum hoc accepit, quod e tenebris protulimus olim, et huic etiam editioni ornamento esse volumus.

D. FRANCISCO GACON

S. P. D.

RICHARDUS BENTLEIIUS.

Literas tuas IX. Novembris datas nudius tertius accepi, quibus significas te Anacreonti in metra gallica vertendo dare operam, et de duobus locis sententiam meam scire cupere. De priore illo num. XIII. quaeris, utrumne Attis *Cybeles amore* in furorem agi dicendus sit, an potius *ira Cybeles*, quod is alio amorem verterat. Neutrum ex his verum; quippe locus iste mendo laborat, et in hunc modum corrigendus:

Οἱ μὲν καλὴν Κυβήβην
τὸν ἡμίθηλυν Ἄττιν
ἐν οὔρεσιν βοῶσαν
λέγουσιν ἐκμανῆναι·
οἱ δέ, Κλάρου παρ᾽ ὄχθαις
δαφνηφόροιο Φοίβου
λάλον πιόντας ὕδωρ
μεμηνότας βοᾶσιν.

Quae sic accipienda sunt: *Sunt qui dicunt, formosam Cybebem insaniisse, inclamantem in montibus pulcherrimum Attin.* Ipsa, vides, *Cybebe* sive *Cybele*, *Attidis* amore percussa insaniit, ut ex Phrygum historia rem diserte narrat Diodorus Siculus libro III. *) *Cybebe* ergo hic *puella* est, nondum scilicet inter Deos relata: neque *καλὴ* est *alma*; sed ut passim, *formosa* neque *ἡμίθηλυς* est *gallus*, *spado*; sed mollibus femineisque fere membris prae pulchritudine, ut in illo Ausonii;

Dum dubitat Natura, marem faceretne puellam,
Factus es, ô pulcher, *penè puella*, puer!

Penè puella est ipsum illud *ἡμίθηλυς*. Hanc nostram emendationem et verborum series constructioque, et Diodori, quem consulas, locus plane efflagitat. Iam illa quae sequuntur, vide modo antithesin, *οἱ μὲν λέγουσιν* *sunt qui dicunt*; *οἱ δέ*, *alii vero*, subaudiendum *dicunt*; unde necessario, ut vides, nominativos illos *πιόντες* et *μεμηνότες* in accusativos immutari oportet. Tu igitur in versione tua, si ad Anacreontis elegantiam adspiras, sic locum adumbrabis:

"Alii dicunt, formosam Cybeben in montibus pul-
„chrum Attin invocantem insaniisse. Alii dicunt, eos
„qui Clari aquam bibunt, furentes clamare."

Nisi hoc modo oppositionem expresseris, perit magna pars venustatis.

Ceterum in loco altero num. XLV. ubi quaeris de istis verbis,

ἔλαβεν βέλεμνον Ἄρης·
ὑπεμειδίασε Κύπρις,
ὁ δ' Ἄρης ἀναστενάξας,
βαρύ, φησίν· ἆρον αὐτό.
ὁ δ' Ἔρως, ἔχ' αὐτό, φησί.

---

*) *Cap. 58. 59. Editionis Wesselingii p. 226.*

utrumne id velint, *Amorem* suum jaculum *in manus modo Marti* dedisse, an in *Martem* contorsisse et eum vulnerasse. Neutra ex his sententia, sed alia inter utramque media vera est. Quippe *Cupido* non contorsit jaculum, sed manu tantum capiendum tradidit. At repente jaculum, ex vivo scilicet igne et aethereo fulgure constans, in *Martis* corpus se sponte insinuavit, et reconditum latuit. Inde est illud *ἀναστενάξας, gemitum et suspirium ducens*, ob vulnus scilicet: et *ἆρον αὐτό: tolle, quaeso;* quippe qui in intima corporis penetraverat: *ἔχε* vero *αὐτό: tecum serva*, ait *Cupido* irridens, qui solus potuit extrahere, sed noluit. Haec *αὐτοσχεδιαστὶ* et ex tempore tibi exaravi, quibus utere tuo arbitratu. Multa quidem in aliis Anacreontis locis emendatione indigent; non pauca etiam sunt spuria, quae a genuinis dignoscere paucorum erit hominum, etc.

Cantabrigiae die XX. Nov. MDCCXL.